Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

50

JOI, 11 DECEMBRIE 1969, ANUL III

116

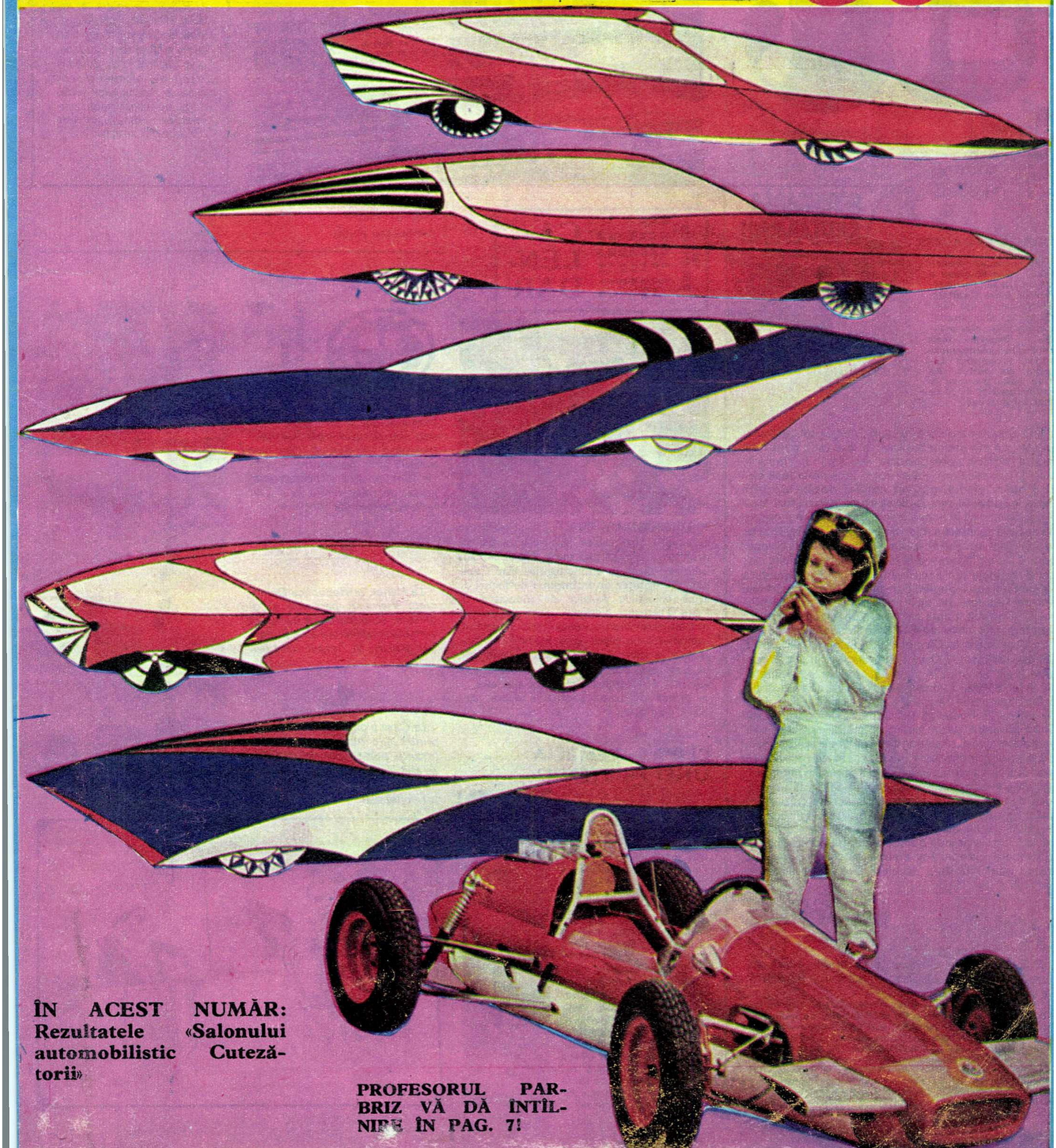

ÎN ACEST NUMĂR: Rezultatele «Salonului automobilistic Cutezătorii»

PROFESORUL PARBRIZ VĂ DĂ ÎNTÎLNIRE ÎN PAG. 7!

a
ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII
50

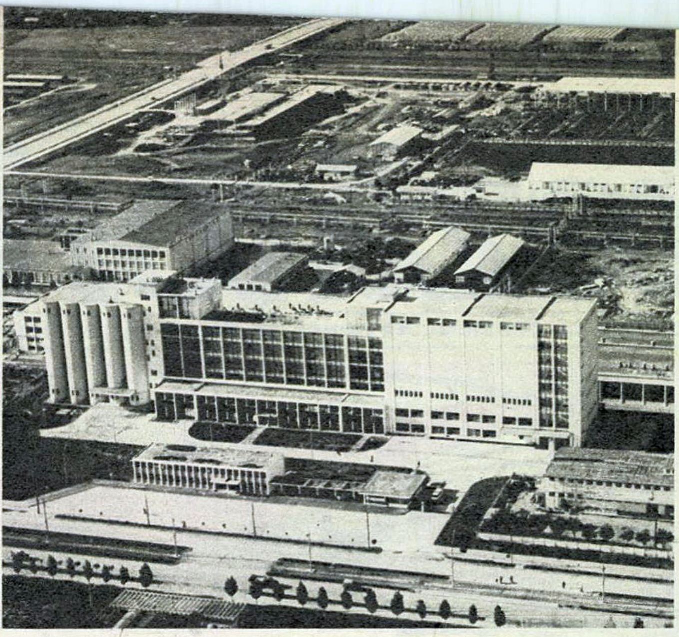

DIN NOUL PEISAJ
INDUSTRIAL IEȘEAN
VEDERE DIN AVION

AGENDĂ

La invitația Consiliului Național al Organizației pionierilor, ne-a vizitat țara o delegație a Organizației de pionieri «V.I. Lenin» din U.R.S.S Delegația a vizitat Palatul pionierilor din București, școli, case ale pionierilor, muzee, s-a întîlnit cu comandanți de pionieri și activiști ai consiliilor județene ale organizației pionierilor din județele Prahova și Brașov.

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

DRAGĂ REDACȚIE,

Mă numesc Pascu Ioan, sînt în clasa a VIII-a, la Școala generală nr. 5 din Capitală, am 14 ani și opt luni, nu învăț nici foarte-foarte, dar nici prea-prea. Dorința mea este ca în vacanța mare să fac înconjurul Europei cu cartul. Aș vrea să pornesc la drum imediat după ce dau admiterea».

Iată o scrisoare care, oricum, merită un răspuns. Și aceasta din mai multe motive. Mai întîi, pentru că tînărul nostru corespondent exprimă în rîndurile sale o frumoasă dorință pe care, dacă ne-ar lăsa să-i continuăm gîndul, noi am numi-o **nobila dorință de a cunoaște, de a descoperi orizonturi noi.** Apoi, pentru că în această scrisoare prietenul nostru dă dovadă de multă sinceritate: **«nu învăț nici foarte foarte, dar nici prea-prea»** recunoaște el. Și-apoi pentru că în gîndurile sale naiv-copilărești există măcar o scînteie din acea înaltă trăsătură omenească pe care noi toți o numim cutezanță. Să vrei să străbați mii de kilometri pe un cart nu e ceva la îndemîna oricui. Dar iată, poate că tocmai de aceea e cazul să spunem cîte ceva despre visurile noastre, despre dorințele noastre. Cît pot fi ele de mari? Cît pot fi ele de îndrăznețe? Oricît! este răspunsul. Cu o condiție însă: să stea în puterile noastre posibilitatea de a le realiza. În cazul nostru: ar putea un copil, chiar dacă are el 14 ani și 8 luni, să străbată Europa pe un cart? Poate că da! Copilul. Dar cartul? Mai puțin probabil, din moment ce mărci de automobil, încercate, cedează uneori la asemenea raliuri. Dacă stăm și ne gîndim bine însă, vedem că nici copilul n-ar avea prea mari șanse într-o asemenea încercare, din moment ce, înainte de start, îl așteaptă un examen de admitere, iar el vine spre acesta cu o viteză **«nici prea-prea, nici foarte-foarte».** Fiindcă, să nu uităm, unui călător adevărat, mai ales unui as-cartist, cum s-ar vrea corespondentul nostru, pentru a străbate Europa, i-ar trebui, măcar la geografie, știința infailibilă de a accelera și a lua virajele impecabil.

Petre Ghelmez

P.S. Înainte de a trimite în tipografie acest răspuns, am cerut și părerea profesorului PARBRIZ. Iată ce mi-a spus el:

«Ionică e un cutezător și jumătate... Dar un cart nu dispune de virtuțile tehnice ale unui turism, de aceea NU POATE FI ÎNSCRIS ÎN CIRCULAȚIE. Presupunînd însă că ar putea fi, Ionică ar mai avea nevoie și de altceva, și anume de un PERMIS DE CIRCULAȚIE, document fără de care nimeni nu poate conduce un vehicul pe drumurile publice, și pentru obținerea căruia trebuie să ai vîrsta de cel puțin 18 ani. Să sperăm însă că, peste cîțiva ani, Ionică va întruni toate condițiile pentru a realiza călătoria dorită».

CALENDAR

1969 DECEMBRIE

L	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
M	3	10	17	24	31
J	4	11	18	25	
V	5	12	19	26	
S	6	13	20	27	
D	7	14	21	28	

13 DECEMBRIE 1918: a avut loc greva generală a tipografilor bucureșteni, pentru drepturi și o viață mai bună. Cu ei s-a solidarizat întreaga muncitorime din Capitală. Autoritățile au întîmpinat cu focuri de armă coloanele pașnice de muncitori în Piața Teatrului Național. Sute de muncitori au căzut victime sîngeroasei represiuni capitaliste. O placă comemorativă a fost așezată în zilele noastre, în Piața Teatrului, în amintirea acestui eveniment. În fiecare an, la 13 Decembrie, pionierii vin aici, și — prinos de recunoștință — depun buchete de flori.

CLIPA — TEMELIA UNEI PRIETENII?

DA! spun Cutezătorii

Ion Constantin e un elev prețuit, sîrguincios și cuminte. Dar într-o zi... Mergea pe stradă fără grijă. Deodată, a observat un cablu căzut pe caldarîm. Nu și-a dat seama de primejdie: a pus mîna pe el și... băiatul a căzut electrocutat la pămînt. Tocmai atunci însă trecea pe acolo un ostaș, caporalul Gheorghe Ilie. Deși știa că-și riscă viața, caporalul s-a repezit și a smuls cablul din mîna copilului. Apoi (el însuși rănit acum), a început să-i facă băiatului respirație artificială. Ion este acum vindecat. Rana caporalului a trecut și ea, — și între cei doi, cu toată diferența de vîrstă, s-a legat o strînsă prietenie.

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Viitori feroviari? Greu de spus Deocamdată, acești copii francezi sînt pur și simplu fascinați: frumoasă locomotivă! Deși «pe măsura lor», locomotiva — jucărie funcționează și poate transporta, pe calea ferată în circuit închis, pe oricare dintre ei.

●

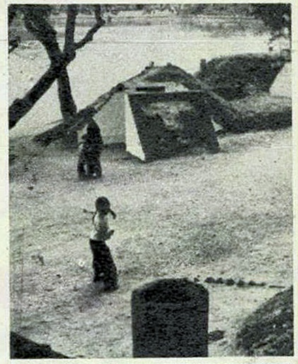

La Hanoi, în Republica Democrată Vietnam, parcurile și oglinzile sclipitoare ale lacurilor constituie adevărate atracții pentru școlari, în timpul lor liber.

●

La Casa pionierilor din Tg. Jiu, printre alte numeroase și interesante preocupări ale copiilor se află și descifrarea și învățarea «alfabetului» minunatelor cusături oltenești.

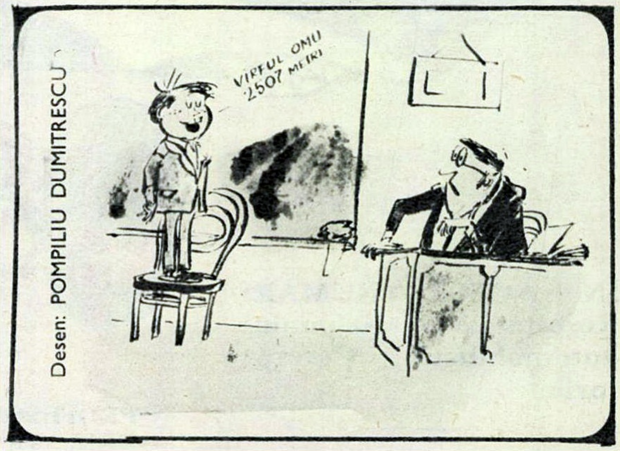

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

MAI LUNG îmi pare DRUMUL

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Pragul iernii. Observați fluxul luminii? Astronomii măsoară invazia întunericului în golful pînă de curînd atît de larg al zilei, apropie din ce în ce mai mult stîlpii răsăritului și apusului: «Astăzi, soarele răsare la 7,20 și apune la 17,15»... «Mîine, soarele răsare la 7,25 și apune la 17,10»... Ziua e tăiată cu foarfeca. Așezi ceea ce a mai rămas din ea pe cadranul îndatoririlor: 8—13 școală, 13—14 masă, 14—15 odihnă, 15—17 pregătirea lecțiilor... Gata ziua! Curios, bancnota de mii de secunde a zilei s-a și terminat! Și nu ne-am jucat, n-am fost la film, nu mi-am scos cățelul la plimbare și cînd mă mai duc la bibliotecă și cînd mai fac vizita făgăduită? Alarmă! Pe bună dreptate, ziua e din ce în ce mai mică. În bugetul ei se impun restructurări, totul trebuie recîntărit, redistribuit. Ce rămîne, la ce renunțăm? Este o operație contabilă pe care milioane de școlari au și făcut-o. Poți înlocui școala și pregătirea lecțiilor cu circul sau cu dresarea cățelului? Nici gînd, e limpede. Și atunci, dacă sacul timpului s-a micșorat, cel puțin să nu mai aibă găurile pe unde se scurg de obicei și pe nesimțite o mulțime din prețioasele grăunțe. Este a doua socoteală gospodărească ce trebuie efectuată.

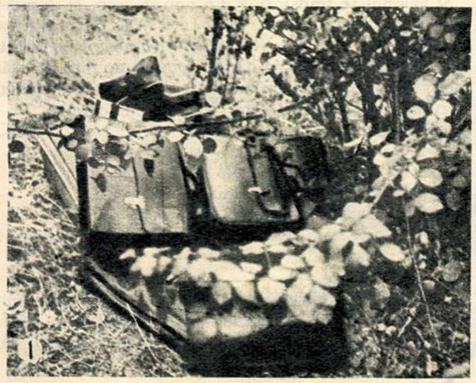

Ne-am luat pe urmele acestor grăunțe de timp, pierdute din punguța zilelor de toamnă. Am fotografiat timpul pierdut. Vă prezentăm în aceste pagini albumul risipirii sale pe o singură porțiune a zilei, pur și simplu neobservată, cel mai adesea

(CONTINUARE ÎN PAG. 13)

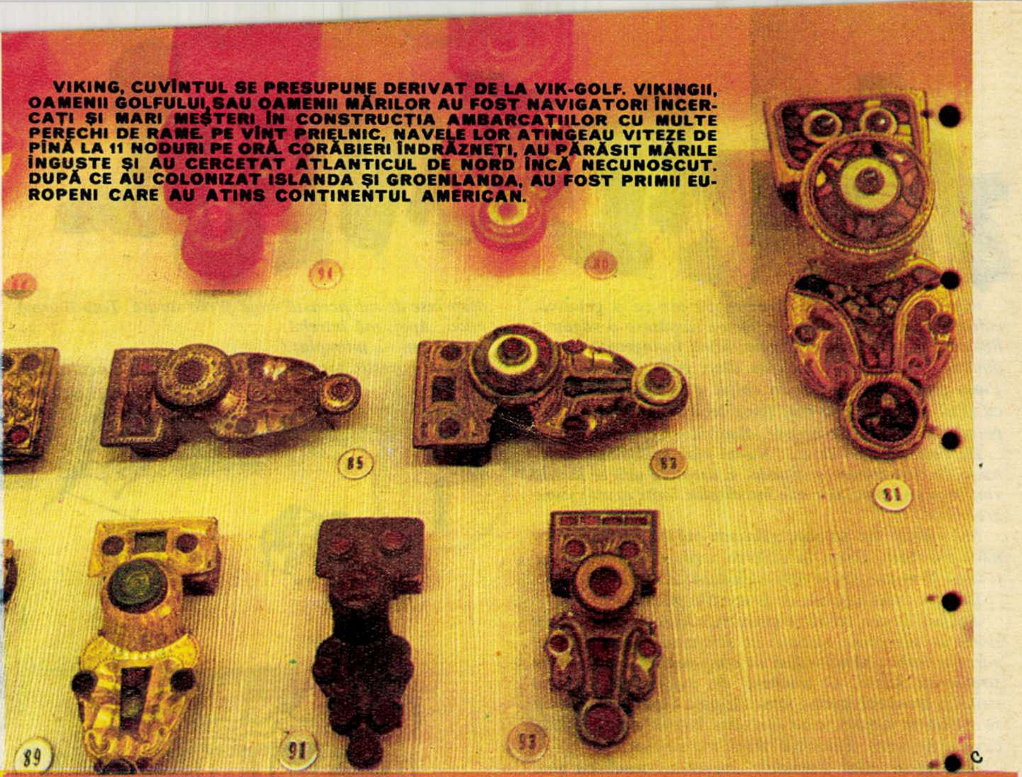

VIKING, CUVÎNTUL SE PRESUPUNE DERIVAT DE LA VIK-GOLF. VIKINGII, OAMENII GOLFULUI, SAU OAMENII MĂRILOR AU FOST NAVIGATORI ÎNCERCAȚI ȘI MARI MEȘTERI ÎN CONSTRUCȚIA AMBARCAȚIILOR CU MULTE PERECHI DE RAME. PE VÎNT PRIELNIC, NAVELE LOR ATINGEAU VITEZE DE PÎNĂ LA 11 NODURI PE ORĂ. CORĂBIERI ÎNDRĂZNEȚI, AU PĂRĂSIT MĂRILE ÎNGUSTE ȘI AU CERCETAT ATLANTICUL DE NORD ÎNCĂ NECUNOSCUT. DUPĂ CE AU COLONIZAT ISLANDA ȘI GROENLANDA, AU FOST PRIMII EUROPENI CARE AU ATINS CONTINENTUL AMERICAN.

AURUL VIKINGILOR

Patru corăbii ale vikingilor au străbătut mări și țări și s-au oprit la București, unde vor rămîne o bucată de vreme, urmînd să-și continue apoi calea mai departe. Uimirea cititorului la lectura unei astfel de vești ar fi îndrituită dacă n-ar ști că este vorba de o expoziție adăpostită în sălile Muzeului de artă, expoziție despre care au vorbit presa, radioul, televiziunea.

Numele vikingilor exercită dintotdeauna o atracție fascinantă asupra noastră. Purtîndu-ne cu veacuri în urmă, ni-i face să ne imaginăm pe neguroșii navigatori ai nordului care își conduceau cu îndrăzneală corăbiile încărcate cu avuții pe mări cuprinse de cumplite furtuni sau ne trezește imaginea piraților gata de atac la adăpostul nopților grele de întuneric.

Iată de ce curiozitatea ne-a îndemnat să vizităm expoziția «Aurul vikingilor». Contemplăm, în cele patru corăbii-vitrine care o adăpostesc, comori bogate în aur și alte metale nobile, lucrate cu un mare rafinament artistic. Oprindu-te în fața lor, admiri complicatele ornamentații realizate de străvechii meșteri ai nordului și în același timp descifrezi pagini dintr-o perioadă istorică ce n-a lăsat mărturii scrise. Bogăția de aur, argint

(CONTINUARE ÎN PAG. 6)

JURNALUL OLGUȚEI

Dorința lui Negro

Pe Negro l-am cunoscut la Reșița, orașul lui natal. Stătea sprijinit pe labele din față în dreptul porții Casei pionierilor. Văzînd că-i abătut m-am hotărît să intru în vorbă cu el: «Mi se pare că ești trist». «Sînt» — a mîrîit el laconic. «Poți să-mi spui și mie de ce?» În loc de răspuns, Negro s-a grăbit, să-mi pună și el o întrebare: «Spune-mi, mai e mult pînă la vară?» «Oho, destul de mult. Dar de ce te interesează?» «Cum de ce? N-ai auzit de «Urmașii dacilor» și de isprăvile lor din vara trecută?»

Nu auzisem și asta l-a bucurat. A început repede să-mi povestească. Așa am aflat că în vară, 13 pionieri și elevi de la școlile generale din oraș, constituiți într-un echipaj, s-au deplasat în munții Semenicului unde, timp de 15 zile, au explorat din punct de vedere geologic și arheologic o zonă în suprafață de 42 km^2, făcînd numeroase și interesante descoperiri, printre care o străveche așezare dacică și o exploatare minieră, ambele necunoscute pînă atunci. Inimoșii geologi și arheologi amatori au scos la lumină o mulțime de obiecte arheologice și au colectat vreo 30 de eșantioane de minereu. Negro i-a însoțit tot timpul. «Au fost cele mai frumoase zile din viața mea de 2 ani și șase luni — mi-a mărturisit el. Numai că a trebuit să ne întoarcem acasă, iar aici «Urmașii dacilor» au început să studieze materialul adunat, să-l selecționeze și să-l interpreteze, o parte din el l-au trimis chiar la București, iar de mine au uitat. Și doar fac și eu parte din echipaj, sînt cel de-al 14-lea membru al lui...»

În clipa aceea, pe ușa Casei pionierilor și-a făcut apariția un grup zgomotos de băieți și fete: Bebi *și* Pamela Lupescu, Petru Krischer, Cristian Mălaia, Ion Mărie *și alții. O fată blondă ne-a văzut și a strigat bucuroasă: «Negro, ce faci? Vino cu noi!» Negro s-a ridicat și s-a apropiat fără chef. Fata a început să-l mîngîie pe cap, spunîndu-i: «Nu fii supărat, Negro. Pînă la vară nu mai e mult. Și atunci o să organizăm o expediție și mai grozavă. Ai să vezi tu.»*

Negro s-a întors spre mine și a mîrîit ursuz: «De ce m-ai mințit că pînă la vară mai e mult? Ai merita să te mușc, dar acum sînt prea fericit și te iert».

Mi-am oprit magnetofonul și, uitîndu-mă după ei, am murmurat zîmbind: «Așa e, Negro. Pînă la vară nu mai e mult...»

Olguța

ACCIDENTUL

«Ochiul lui Andersen tremura pe jos ca o gelatină, călcat în picioare, strivit. În locu-i rămăsese o văgăună hidoasă, în care mustea sîngele. Mîna Însîngerată rînjea, dînd la iveală două şiruri de dinţi galbeni, neîngrijiţi. Pipa, aruncată neglijent în colţul gurii, zvîcnea o dată cu rîsul lui. Broscoiul mai ţinea încă în mînă pumnalul, pe care sîngele se închegase, aburind».

Plictisit, închisei cartea. Nu-mi plac episoadele palpitante, în care aventura abundă. E drept că unii se dau în vînt după aşa ceva, dar mie îmi displac toate aceste scene groaznice.

Mă ridicai din fotoliu, gîndindu-mă că n-ar strica o mică plimbare, acum, la căderea serii. Ah, de nu mi-ar fi venit în minte gîndul ăsta niciodată!...

De fapt, totul a pornit de la această plimbare.

Agăţate de cer, stelele clipeau, luîndu-se la întrecere cu sutele de «licurici» electrici ce străjuiau şoseaua. Totul parcă se vorbise să mă vrăjească prin frumuseţe. Reclamele străluceau feeric. O mulţime de automobile invadau străzile, aruncînd lumina farurilor pînă departe. Dar totul se scălda în lumină, care inundase bulevardul cu strălucirea ei de basm. Tumultul străzii mă ameţea.

Îmbătat de atîta frumuseţe, traversai strada cu gînd să mă întorc acasă. Un scrîşnit de frînă mă trezi din visare. Dar prea tîrziu. Simţii o durere ascuţită în stomac şi-mi pierdui cunoştinţa.

*

Cineva se apropie de mine. Iată, ţine în mînă un pumnal. E Broscoiul, vrea să-mi scoată ochiul. Nu, nu vreau, pleacă de-aici, bandit fără conştiinţă, pleacă!

39° cu 9. Foarte grav.

Deschisei ochii. Nu, nu mă aflam într-un cuib de piraţi, ci într-un salon de spital, pe un pat moale, călduros. În aer persista mirosul de medicamente. La început nu-ţi place acest miros, dar apoi te obişnuieşti cu el.

Era zi de vizită. Aflasem asta de la vecinul meu din dreapta, un băiat cam de-aceeaşi vîrstă cu mine. Avusese un accident similar cu al meu. Trecuse strada neatent şi...

Aşteptam cu nerăbdare vizita părinţilor. Îmi imaginasem revederea. Lacrimi, săruturi, cuvinte de încurajare.

Uşa se deschise, prea încet pentru mine. Cruntă dezolare. Erau oameni necunoscuţi, veniţi în vizită la alt băiat.

Părinţii mei veniră pe la zece, încărcaţi cu pachete. Mama se cunoştea că nu dormise, avea ochii roşii. Tata, cu toate că îl caracterizează calmul, era palid şi îi tremura colţul buzelor. Emoţia ne furase glasurile. Ne priveam muţi, fără să scoatem o vorbă. Într-un tîrziu, mama se desprinse de sub această vrajă şi mă sărută. Tata îi urmă pilda. Apoi, mă întrebă:

— Cum s-a întîmplat?

I-am povestit totul, cu amănunţire. Mă ascultau cu atenţie, nedorind să piardă nici un cuvînt din povestirea mea. Cînd terminai, mama îmi spuse, silindu-se să nu plîngă:

PREMIUL I

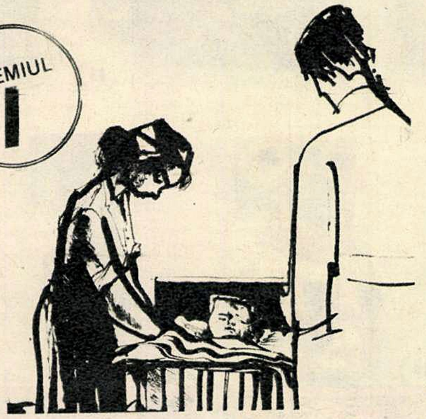

— Mîine dimineaţă vei fi operat. O să fii din nou împreună cu noi.

Aveam să aflu mai tîrziu de ce erau în acea stare. Medicul chirurg le spusese că sînt puţine şanse de salvare, cam 20%. Mă sărutară din nou şi plecară. Erau extenuaţi sufleteşte şi aveau nevoie de relaxare.

Plecînd părinţii, căzui într-un somn dulce. Eram obosit şi aveam nevoie de odihnă. A doua zi era hotărîtoare.

După operaţie, febra îmi scăzu, pulsul reveni la normal. Totul era bine. Mergeam cu paşi repezi spre însănătoşire.

Cînd m-au luat acasă eram slăbit, dar cred că nu a fost zi mai fericită, o adevărată zi de neuitat.

Ajuns pe bulevard, i-am spus: Vrăjitorule, cu toate acestea eşti minunat!

ION MANCIU, clasa a VIII-a, Şcoala generală nr. 67, Bucureşti

---

REZULTATELE CONCURSULUI

„O zi de neuitat din viața familiei mele"

PREMIUL I — (un magnetofon) — **MANCIU ION**, clasa a VIII-a, Școala generală nr. 67 București.

PREMIUL II — (un aparat de radio «Albatros») — **VICTOR PLĂIAȘU**, clasa a VIII-a, Școala generală nr. 23 — Ploiești

PREMIUL III — (un aparat de fotografiat) — **VLĂDESCU CONSTANTIN** — Lehliu-gară, județul Ialomița.

MENȚIUNI:

În obiecte, cărți, albume, echipament sportiv:

1. **ȘTEFAN OEMOR** — Școala generală nr. 4 — clasa a V-a B — Rădăuți — județul Suceava.
2. **BUJOR ȘTEFĂNESCU** — Șoseaua Giurgiului nr. 104—116, bloc A, scara 5, etaj V, ap. 167 — sector 5 — București.
3. **CRISTINEL-IONEL NEGOTEI** — str. I.L. Caragiale, nr. 62 — Ploiești.
4. **DOINA IRIMIA**, clasa a VI-a B, Școala generală nr. 2 — Tg. Neamț.
5. **DRAGOȘ-NICOLAE I. NICOLESCU** — clasa a VII-a — comuna Dărmănești — județul Argeș.

MENȚIUNI

În abonamente pe un an la revista «Cutezătorii»

1. **TRAIAN MARINESCU** — str. Padeșu nr. 29, sector 5 — București.
2. **DUMITRU CRISTINEL** — clasa a VI-a D — Școala generală nr. 3 — Pitești.
3. **MIHAELA DUMITRU** — Școala generală nr. 3 — Pitești.
4. **RUDOLF BALATCHI** — clasa a III-a G — Liceul nr. 2 — Caransebeș — județul Caraș-Severin.
5. **GRAȚIELA BURIAN** — str. pictor Grigorescu nr. 9 — Reghin — județul Mureș.

Preeria, frămîntată de copitele mînjilor sălbatici, pare aureolată de lumina zorilor care vin de bună voie. În fereastra deschisă spre primăvara de april, soarele ia foc frumos.

Cu nările avide de aburul preeriei se avîntă herghelia în galop halucinant spre neumblate luminișuri. Un nechezat viforos care sparge ades lumea tăcerilor ne face să înțelegem că, scăpați de sub controlul chibzuit al vîrstnicilor, zvăpăiații mînji sînt la un pas de aventură: i-au simțit în depărtări chemarea irezistibilă. Dar nu, e prea departe totuși și ei sînt prea tineri. Sînt nerăbdători, vor ceva mult mai aproape de momentul vieții. Și repetă, jocul învățat ieri care însă, astăzi, pare mult mai captivant. Imaginația înfierbîntată le procură ineditul amețitoarelor curse fără popas, al luptelor victorioase cu dușmani fioroși. Și tot acum încearcă senzațiile primei întîlniri cu necunoscutul. Omul, în care ei simt o forță superioară, un conducător priceput, le apare ca o ființă fascinantă...

— Mama-Nia, ai spus că vine... Cînd vine...?!

Farmecul aventurii e spart de nerăbdarea mezinului care, curios să afle răspuns la întrebările care nu-i dau pace, uită pentru o secundă regulile jocului. Dar mîna omului îl strunește și-i strînge chingile, copleșindu-l. Și galopul se transformă din nou în trap, și trapul în adevărată cavalcadă. Pasărea Liră însă, fluturînd ușor aripile, s-a așezat la fereastră. Și cîntecul ei îmbată. Și mînzul uită că e mînz. Și potopul de întrebări fără răspuns încrețește, copilăros de matur, mult solicitata frunte acoperită de plete de culoarea soarelui.

Și zăgazul este rupt:

— Da' de unde vine?

— Și cine a dus-o acolo?

— Este mai mare ca mine?

— Și dacă e fetiță, are părul lung?

— Și de ce n-a venit mai demult acasă, dacă este surioara noastră?

— Păi de ce...?!

Dar de multe ori cei mici nu au timp să mai asculte și răspunsul, așa că Mama-Nia, cea mai mare dintre noi, abia pridideşte cu explicațiile. Și explicații este

---

PREMIUL III

PRIMA DURERE

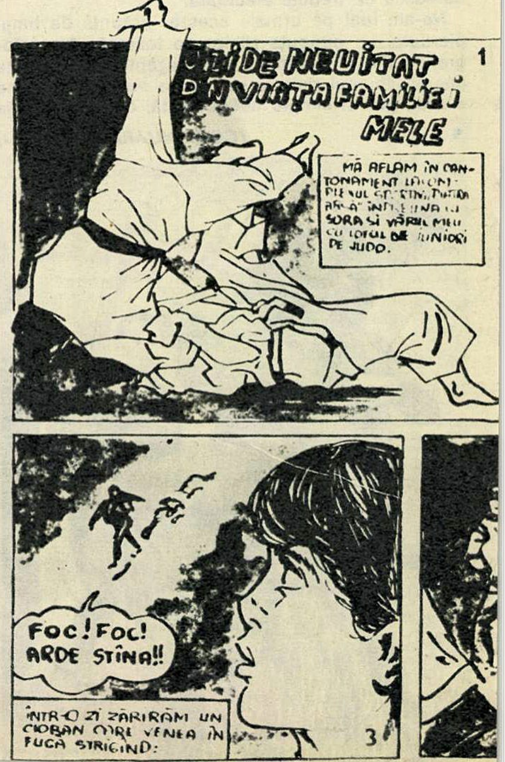

ZIUA ÎN CARE AU ÎNMUGURIT ROZMARINII

PREMIUL II

greu să dai celor aflați la vîrsta întrebărilor dificile.

— Și de ce este așa de mică?

— Și dacă este așa de mică, poate să mănînce singură?

— Și...?!

Intervin cu amănunte suplimentare Samuel și Ștefan, cei mai mari băieți din familie. Amîndoi au terminat liceul anul acesta. Persida, Daniel și eu, următorii ca mărime, aranjăm interiorul celor 4 camere — și așa destul de ordonate — ca pentru sărbătoare, amuzîndu-se de schimbul serios de cuvinte al celor mai mici cu cei mai mari.

— Și o să vrea să se joace cu noi?

— Da' de ce poartă două nume?

— Și cum merge, o duce mămica de mînă?

Lidia, Corneliu, Rodica, Lucian, Adrian, Viorel, Teofil, toți între 4 și 13 ani, îmbrăcați ca pentru sărbătoare, așteaptă nerăbdători. Dar de ce atîta nerăbdare, de ce atîtea întrebări, despre ce sărbătoare este vorba?! Am fost 12 copii la părinți... Stai,te-am prins: de ce ai folosit verbul la trecut? Da, «am fost» pentru că acum sîntem 12... și încă unul. Și nu ne mai încăpem în piele de bucurie. Căci este minunat să ai atît de mulți frați! O adevărată colectivitate în care nu ai timp să te plictisești, nu ai timp să faci mofturi. Dar iată, din automobilul oprit în fața casei coboară mămica, cu fața luminoasă de bucurie, ducînd în brațe pe cel de-al 15-lea reprezentant al familiei: Ana-Eliza. Din zumzetul ca de albine se desprind urări de bun venit, sărutări spontane. Pînă în casă mezina trece din brațe în brațe și bujorii obrajilor ei fac concurență cu obrajii aprinși ai celorlalți. I se face instalarea oficială în pătuțul din camera părinților. Și întrebările și bucuria sinceră nu mai contenesc. În centrul atenției stă bineînțeles eroina zilei, micuța Eliza care, liniștită, ne privește pe rînd, cu ochii mari, albaștri, întrebători. Se istorisesc cu haz situații comice. Toți privesc cu extaz la minunata păpușă vie. Viorel ar fi în stare să apese pe nas pentru a auzi dacă zice «mamă». Fața lui Adrian ar vrea să întrebe cum poate exista un copil așa de mic. Ochii tuturor exprimă mirare, bucurie: ce frumoasă e!

...Seara a venit de la muncă tăticu și clipele de satisfacție au fost și mai mari.

...Leg timpului la gît amintirea acestei zile în care — pentru a cîta oară? — în familia noastră au înflorit lotușii și au înmugurit rozmarinii. Alătur un gînd de fericire tatălui și mamei care ne-au dăruit viață și care cu dragoste vor să ne ridice dincolo de țipătul cocorilor, luminoasă coloană a infinitului.

VICTOR PLĂIAȘU, clasa a VIII-a,
Școala generală nr. 23 — Ploiești

...19 noiembrie 1968. Ziua cea mai de neuitat din viața familiei mele. Ziua în care am împlinit 13 ani. Ziua în care am trăit prima mea durere. În fiecare an, în această zi, în casa noastră era sărbătoare. Ca în fiecare an au venit rude, prieteni, colegi pentru a mă felicita. Seara tîrziu, după ce oaspeții au plecat, am rămas acasă cu mama ajutînd-o să strîngă masa. Tata trebuia să sosească dintr-o clipă într-alta și ne grăbeam să așezăm masa din nou. Era un obicei în familia noastră, indiferent cine era sărbătoritul, ca după plecarea invitaților ziua să se termine printr-o masă festivă în familie. Dar iată că se făcu ora unsprezece și tata nu apăru. Aș fi vrut s-o întreb pe mama ce s-a întîmplat, dar văzînd-o îngîndurată am tăcut.

Totuși, de ce întîrzie tocmai azi, cînd știe că e ziua mea și că e așteptat la masa noastră?

În sfîrșit, pe la unsprezece și un sfert apăru și tata, surîzător ca întotdeauna și cu un pachet voluminos în mînă. Mi l-a dat, după ce m-a mîngîiat pe cap și m-a sărutat pe obraji. L-am desfăcut grăbit: cărți, foarte multe cărți și... visul meu — un aparat de fotografiat. I-am sărit de gît sărutîndu-l. Mama asista tăcută la scena noastră. Trecu apoi în bucătărie pentru a servi primul fel.

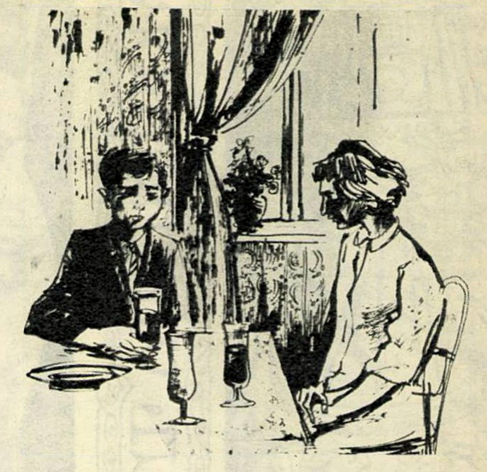

Eu m-am așezat pe scaunul meu așteptînd clipa în care cele trei pahare se vor ridica pentru tradiționalul La mulți ani.

I-am spus tatii să se dezbrace și să vină la masă.

— Îmi pare rău, răspunse el, dar astă-seară nu pot lua masa cu voi. La mulți ani Costel. Apoi, spre mama care venise de la bucătărie:

— Explică-i tu!

Mama îngălbeni. Abia murmură:

— Trebuie neapărat azi și acum?

Dar tata n-a mai răspuns. A închis ușa și a plecat. La început n-am înțeles nimic. Ce-ar fi trebuit mama să-mi explice?! Am văzut-o repezindu-se la fereastră, m-am apropiat de ea și în clipa aceea l-am văzut pe tata urcîndu-se în mașină. Și încă ceva. O mînă de femeie deschisese portiera. O clipă am rămas descumpănit. Înțelesesem. Tata pleca cu o altă femeie. Apoi printr-un gest inconștient am deschis fereastra strigînd.

— Ia-ți aparatul, tată!...

Dar mașina plecase. Nu m-a auzit sau nu a vrut să răspundă? Nu știu.

M-am întors spre mama. Plîngea. Plîngea privind în urma mașinii. I-am văzut mîinile tremurînd. I le-am luat într-ale mele strîngînd din dinți să nu plîng și eu. Îmi dădeam seama ce era în sufletul mamei și căutam să fiu cel puțin eu tare. Știam că în acel moment are nevoie, mai mult ca oricînd, de un sprijin. Am rostit cu o voce pe care nu mi-o recunoșteam:

— Mamă, hai la masă.

M-am așezat pe locul lui. Am turnat vin doar în două pahare și-am rostit:

— La mulți ani mămico!

CONSTANTIN VLĂDESCU, clasa a VIII-a, Școala generală de 8 ani Lehliu, jud. Ialomița

---

MENȚIUNE

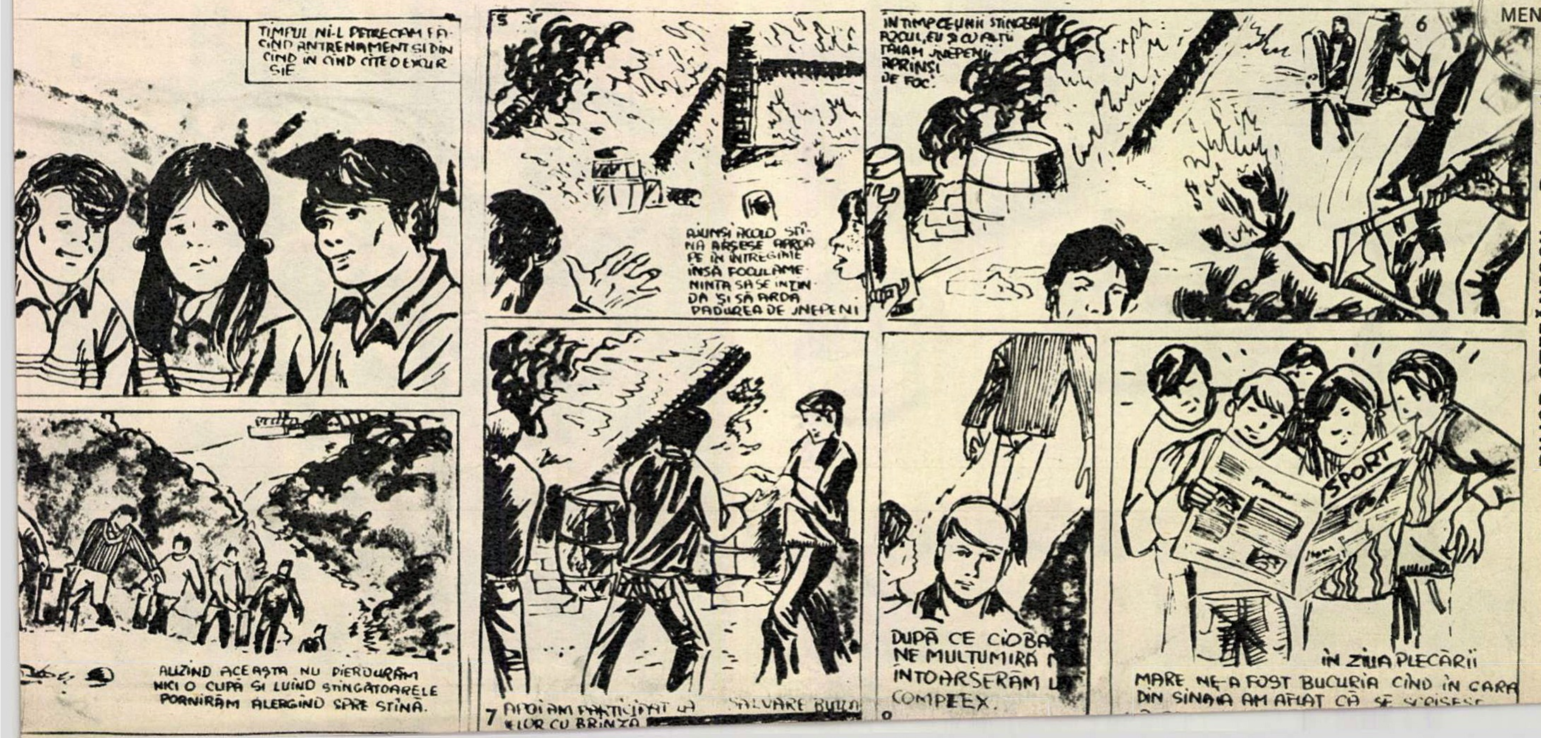
TIMPUL NI-L PETRECAM FĂCÎND ANTRENAMENT ȘI DIN CÎND ÎN CÎND CÎTE O EXCURSIE
5
AJUNȘI ACOLO STÎNA ARSESE APROAPE ÎN ÎNTREGIME ÎNSĂ FOCUL AMENINȚA SĂ SE ÎNTINDĂ ȘI SĂ ARDĂ PĂDUREA DE JNEPENI
ÎN TIMP CE UNII STINGEAU FOCUL, EU ȘI CU ALȚII TĂIAM JNEPENII APRINȘI DE FOC.
6
SPORT
AUZIND ACEASTA NU PIERDURĂM NICI O CLIPĂ ȘI LUÎND STINGĂTOARELE PORNIRĂM ALERGÎND SPRE STÎNĂ.
7 APOI AM PARTICIPAT LA SALVARE BULZILOR CU BRÎNZĂ
DUPĂ CE CIOBA NE MULȚUMIRĂ ÎNTOARSERĂM LA COMPLEX.
8
ÎN ZIUA PLECĂRII
MARE NE-A FOST BUCURIA CÎND ÎN CARA DIN SINAIA AM AFLAT CĂ SE SCRISESE

BUJOR ȘTEFĂNESCU — București

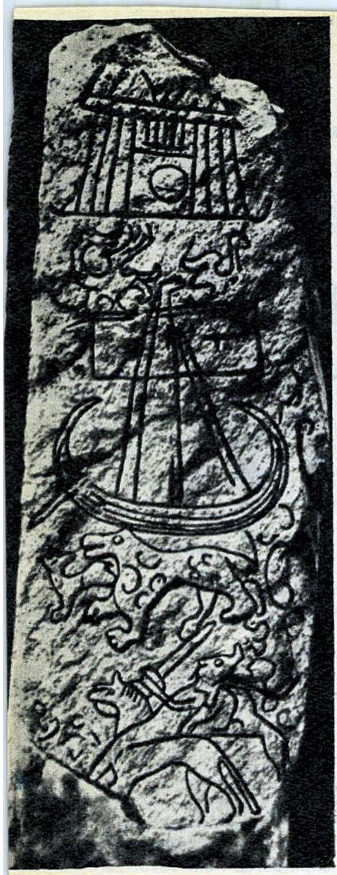
1

AURUL VIKINGILOR

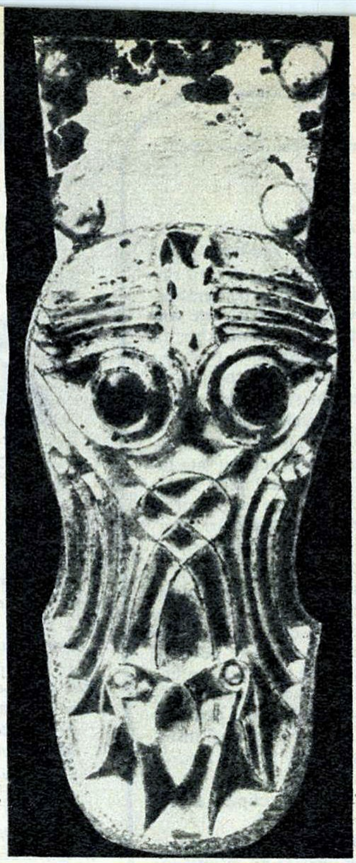
2

(URMARE DIN PAG. 3)

și pietre prețioase, modul în care au fost gravate și modelate dovedesc că civilizația vikingilor a cunoscut o mare înflorire. Negustori cu mare practică, ei întrețineau legături comerciale cu multe colțuri din lume. Comorile ne mai arată că meșterii aurari cunoșteau tainele aliajelor de aur, de mare importanță pentru executarea filigranelor, tehnică pe care ei au ridicat-o la o mare perfecțiune. Specialiștii suedezi care au studiat aceste comori pun existența lor în legătură cu ceremonia morții. Căpeteniile vikingilor erau îngropate, în loc de sicrie, în corăbii confecționate din lemn, bronz sau sticlă, împreună cu echipamentul de război: scut, suliță, săbii. Alături erau îngropați caii care purtau frîuri bogate cu aplice aurite și ornamente de o rară frumusețe. Alimentele și băutura completau zestrea necesară, după credințele timpului, trecerii «pe celălalt tărîm», iar femeile treceau spre moarte împodobite cu toate bijuteriile lor.

Aceste comori, mai sînt, de asemenea, puse în legătură și cu faptul că, în vremuri de restriște, cînd războiul pustia așezările, ca să-și apere avuțiile, oamenii le îngropau.

Iată cum, venite de departe, aceste exponate ne dezvăluie un fragment din istoria popoarelor nordice. Expoziția care prezintă comorile vikingilor, urmînd parcă soarta vechilor ei stăpîni, se află într-o continuă călătorie. După ce-a trecut prin America, unde a fost deschisă la Chicago și Mineapolis, a poposit în Europa, la Praga, Brno, Köln, München, Bordeaux și apoi la noi, la București. De aici, după o oprire la Cluj, va pleca spre Bruxelles și apoi din nou acasă, la Stockholm.

Pentru cei care au văzut și au admirat aurul vikingilor a apărut, firesc, întrebarea: cum sînt păzite asemenea comori? Specialiștii suedezi care au întovărășit expoziția au explicat că securitatea în timpul transportului este asigurată de poliție, iar în timpul expunerii prin sisteme moderne de alarmă.

Vizitatorul pleacă din expoziție uluit de forța unei fantezii pline de exuberanță, de capacitatea omului din toate timpurile de a întrupa frumosul.

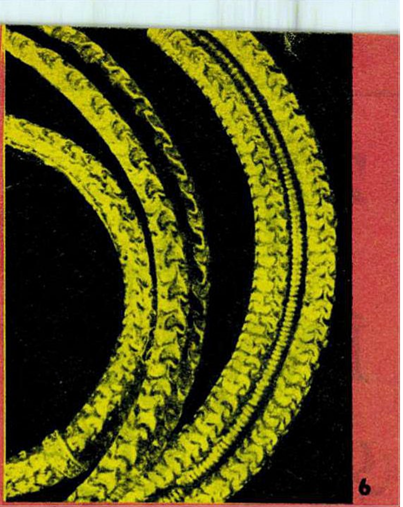
6

Din mulțimea exponatelor, am ales pentru voi cîteva imagini.

O aplică de curea lucrată din bronz aurit. Ornamentul este turnat și gravat cu pietre prețioase (granate) și chenare colorate (sec. VII e.n.), foto 1. Arheologii au descoperit sute de pietre runice — lespezi de piatră cu inscripții — care povestesc felurite întîmplări din viața vikingilor. Acum 40 de ani, a fost descoperită o piatră runică în care se pomenea de numele unei familii care a murit pe pămîntul Valahiei. Piatra runică din imaginea noastră are cifrele executate în relief, tehnică folosită rar de vikingi, foto 2. Urmăriți acest detaliu de pe o fibulă de bronz în formă de cutie. Cîmpul central conține o folie de aur, cizelată cu filigran și granulații (sec. XI e.n.), foto 3. Pintenul de fier pe care-l vedeți este lucrat cu incrustații și filigran de argint (secolul II e.n.), foto 4. Vasul este cizelat cu nervuri cu marginea aurită (sec. XI), foto 5. Și acum, cîteva coliere de aur masiv cu ornamente ciocănite (sec. V-VI e.n.), foto 6. Iată și un steag lucrat în bronz aurit (sec. XI e.n.), foto 7. Bracteatele sînt podoabe bătute sub forma medalioanelor, avînd în arta vikingă un cap mare în profil. Detaliile obținute prin ciocănire sînt lucrate în cele mai mici amănunte (sec. VI e.n.), foto 8.

3

4

5

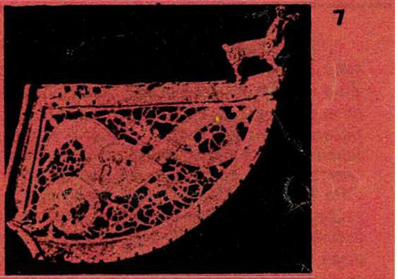
7

Somptuoase bijuterii aflate intr-una din vitrinele expoziției.

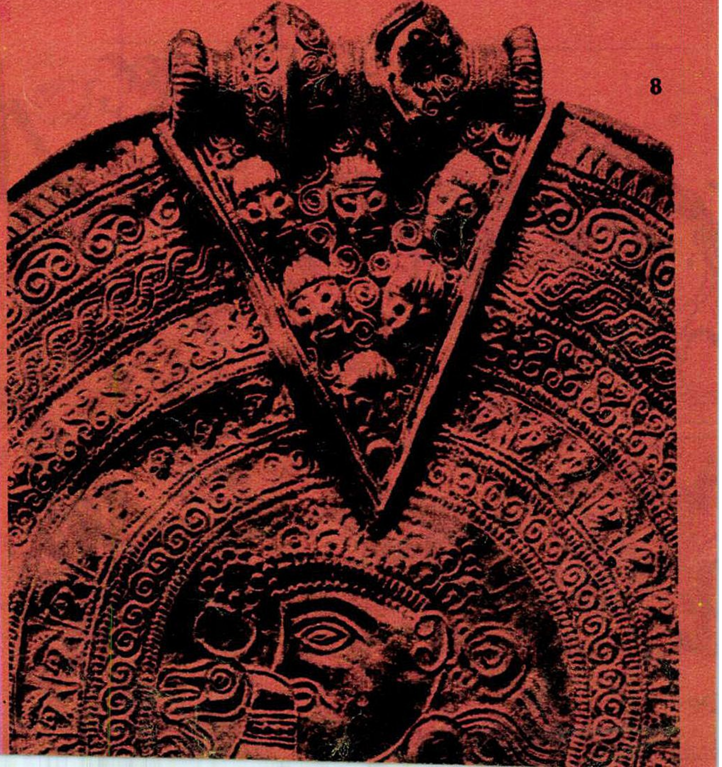
8

SALONUL AUTOMOBILISTIC „Cutezătorii”

Prezintă prof. Parbriz

REZULTATELE CONCURSULUI

Stimați cititori și dragi participanți la concursul «Salonului automobilistic Cutezătorii», știu cît sînteți de nerăbdători să aflați rezultatele. Mă grăbesc să vi le comunic:

La volanul **CARTULUI** va lua loc **LIVIU GOIA** din Galați, elev în clasa a VIII-a, Școala generală nr. 25. Cîștigătorul marelui premiu va mai primi, conform regulamentului, un echipament de pilot.

În mod **EXCEPȚIONAL**, se atribuie mențiuni în obiecte altor opt participanți care au dat răspunsuri foarte bune:

KOVACS CAROL — Cluj, str. Dostoievski nr. 6-8. **AUREL RĂCEALĂ** — Constanța, Șos. Mangaliei nr. 96. **TRAIAN MARIN DOBRE** — București, str. Drumul Taberei nr. 33. **MARIUS ADRIAN POP** — Turda, Calea Victoriei 13. **ȘTEFAN DICULESCU** — București, Piața Amzei 7-9. **NICOLAE BUCUR** — București, str. Dorobanților 68. **LAVINIU DUCARIU**, Rîșnov, Piața 6 Martie nr. 2. **DOINA VOICAN** — București, str. Grădina Bordei nr. 1.

PREMIUL SPECIAL pentru cel mai bun proiect de caroserie: **DOREL GĂINĂ**, elev în clasa a X-a la Liceul nr. 1, Oradea, autor a peste 80 de desene.

Mențiuni în obiecte: toți autorii desenelor de mașini publicate în acest număr.

PREMIUL SPECIAL pentru cea mai originală definiție a automobilului: **CRISTIAN ZAHARIA**, Brașov, str. Dr. Petru Groza, bloc 12.

Mențiuni în obiecte: toți semnatarii definițiilor publicate în acest număr.

PREMIUL SPECIAL pentru cea mai bună epigramă: **HORIA CONSTANTINESCU**, strada Rahovei nr. 50, Ploiești.

Mențiuni în obiecte: toți semnatarii epigramelor publicate în acest număr.

JOC DE CUVINTE

«Cu suta» mergi cu-a ta mașină,
Pe orice timp, pe orice rută,
Dar nimeni nu va fi de vină
Dacă-ntr-o zi va fi «cu-sută»!

HORIA CONSTANTINESCU
str. Rahovei nr. 50, Ploiești

CABALINĂ

Plînge Murgul și nechează
Că mașina-l concurează
Și el, bietul, ca avere
Are doar un cal putere!

MIHAI VASILE
Brașov, str. Constantin Lacea

LIMUZINA DE LUX

Caleașca sclipitoare
Drumețului îi spune:
— Admiră-mă, străine,
Dar, iute, te ferește!

RADU CIOBĂNIȚA
Negrești, com. Dobreni, jud. Neamț

Cîntecul preferat al șoferului neatent: «M-așteaptă un.. pom!»

MIHAIL V. RĂDULESCU
comuna Coșoveni, jud. Dolj

UNUI PRIETEN DISTRAT:

Nici la «urgență» n-a-nțeles misterul
(Și-n cazul ăsta logica ți-o pierzi!)
Cum e posibil, stopul «stînd» pe roșu,
Să vezi, deodată, numai stele... verzi?!

ALEXANDRU ANASTASESCU
Ploiești, str. Democrației nr. 56, et. II, ap. 5.

CUGETARE

Pietonul este, după mine,
Ceva nesigur, efemer,
Căci existența sa, în sine,
Depinde numai de... șofer!

ADRIAN CRUCEANU
str. Ștefan Mihăileanu nr. 36 A
București

BALADA ȘOFERULUI GRĂBIT

Luasem în acel sezon
Șoseaua în arendă
Și, cu virtuți de avion,
Zburam către...amendă.

Oricine-n cale mă-ntîlnea
Zburînd ca o nălucă
În gîndul său filozofa:
— Se duce... și-i pe ducă!

Ce caraghios; de pe-un tăpșan
Mi-au răsărit în față
Trei gîște mari și un curcan
Sătui de-atîta viață!

EPIGRAME
DEFINIȚII

Ura! 'Nainte! Tot așa!
Dar iată, dintre pene,
Un falnic plop se-apropia
Ca tauru-n arene.

Cînd m-am trezit eu, din leșin,
Cu capul cît o bute,
Aveam o coastă mai puțin
Și-un nas în plus: pe frunte!

CĂLIN CORNEL RĂDULESCU
Liceul nr. 1, Roșiorii de Vede

RELATIVITATE

Pieton, pînă mai ieri
Ocărîse pe șoferi!
Dar, de cînd și-a luat mașină,
Pietonii sînt de vină!

CIPRIAN STOICESCU
București, str. Mătăsari nr. 51

Automobilul e singura jucărie care-l însoțește pe om dincolo de anii copilăriei!

CRISTIAN ZAHARIA
Brașov, str. Dr. Petru Groza, bloc 12, sc. B, ap. 15 et. II

Utilaj pentru recoltat... morcovi de pe marginea șoselei!

AUREL CORCIU
Șimleul Silvaniei, str. Ion Creangă nr. 4, ap. 1

Cel mai complex mijloc de exterminare a vieții pe Terra!

PAUL BĂRBULESCU
Pitești, str. Aleea Școlii Normale nr. 1

Urmașul comun al calului și al... carului.

BENONE POPESCU
Liceul nr. 4, Brașov
Calea Bucureștilor 57, sc. C, ap. 10

Automobilul este un Mustang acostat de un Jaguar într-un mod nu prea Opel... Diplomat. Intervine țanțoș un Cadet care pentru energia lui este avansat Căpitan și apoi Amiral. După ce acesta își petrece concediul la Capri unde admiră o Sirenă. El se plimbă prin munții Tatra (unde le întîlnește pe Felicia și pe Octavia) cu care vizitează apoi Carpații unde în Bucegi s-a înălțat Steagul Roșu fluturînd peste mîndra Dacie.

CIPRIAN STOICESCU
București, str. Mătăsari nr. 51

Automobilul este un... mami-fier!

ȘTEFAN DICULESCU
București
Piața Amzei 7—9, scara C, ap. 6

Automobilul este un vis pe pneuri, însă dacă-l conduci visînd riști să nu mai visezi niciodată.

VIOREL JAVORENCIUC
Dorohoi, str. Ghica 40, jud. Botoșani

Automobilul este un amestec de sens, nonsens, contrasens, și dublusens!

MARIUS CĂLIN BENEA
Liceul Simeria, jud. Hunedoara

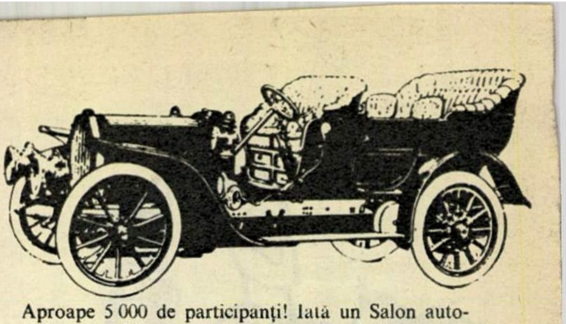

Aproape 5 000 de participanți! Iată un Salon automobilistic neobișnuit! Și să notăm că majoritatea s-au străduit să-și respecte «marca», adică să dea răspunsuri cît mai bune. În zilele trierii acestor răspunsuri, în redacție se spunea: «Cine vrea să-l găsească pe profesorul Parbriz, trebuie să dispună de o busolă, altminteri se rătăcește printre maldărele de plicuri!».

Și eu, și colegii din redacția «Cutezătorilor» am fost foarte mîndri că, printre cititorii noștri, se află atîți copii ageri, buni cunoscători ai tehnicii și înzestrați, în același timp, cu prezență de spirit și cu umor!

PENE DE MOTOR...

Desigur, au fost și... pene de motor, adică răspunsuri mai puțin reușite. Astfel, definiția arborelui motor i-a pus în încurcătură pe unii dintre participanți. Deși răspunsul putea fi găsit cu ușurință (există foarte multe lucrări dedicate automobilului, există Dicționarul Enciclopedic și, în sfîrșit, există... șoferi!) ei s-au mulțumit cu definiții încropite la iuțeală («arborele motor învîrte roțile» «arborele motor e o piesă f.f. importantă», «arborele motor face legătura între motor și roți») uitînd să precizeze esențialul și anume că arborele motor transformă mișcarea rectilinie a pistoanelor în mișcare circulară.

O altă întrebare «dificilă» se pare că a fost cea referitoare la activitatea inginerului român Aurel Persu. Deși există suficiente informații în această direcție (la un moment dat eu v-am și spus, la «Corespondența salonului», că articole cu referiri la Persu au apărut chiar în «Cutezătorii» și în «Luminița»), unii n-au dat nici un răspuns la această întrebare, iar alții au dat un răspuns foarte general. Or, contribuția inginerului Persu (care, între altele, a îmbunătățit aerodinamica automobilului, preconizînd mașina în forma unei jumătăți de picături de apă în cădere și introducînd roțile în caroserie) se cuvine cunoscută de toți învățăceii într-ale tehnicii.

(CONTINUARE ÎN PAG. 8 - 9)

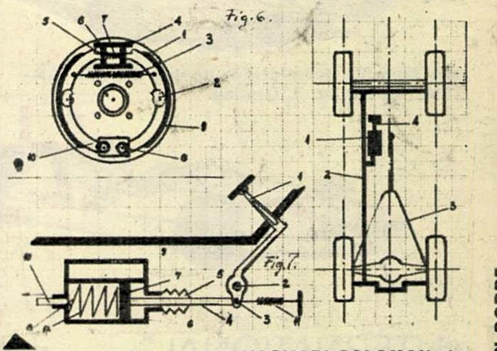

▲ Desenul tehnic cu care **VASVARI COLOMAN** și-a ilustrat răspunsul despre mijloacele de frînare a automobilului.

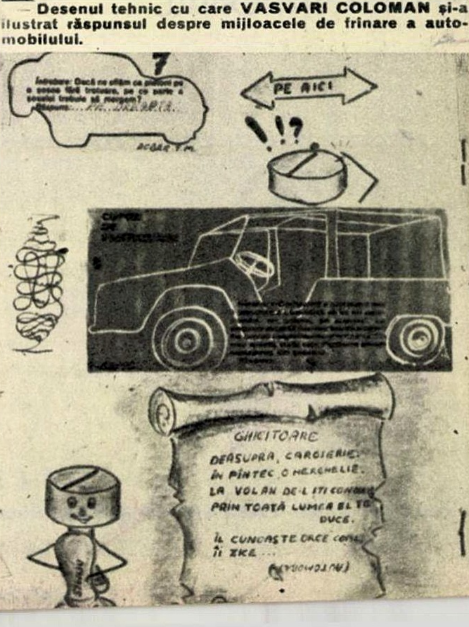

◀ O pagină din vesela cărticică în manuscris a lui **MARIN TRAIAN DOBRE**.

SALONUL AUTOMOBILISTIC CUTEZĂTORII

·COMOD 1· **·COMOD 2·**

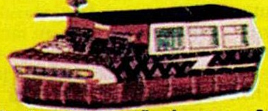

vehicule pe pernă de aer. Autor: **MARIN HARCHIDAN**, București, șos. Fundeni, 147.

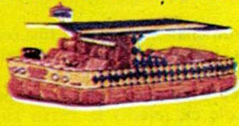

DOUĂ «DANE»

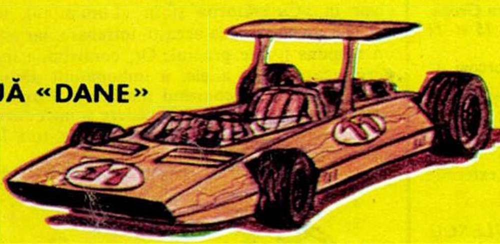

din colecția premiatului nostru **DOREL GĂINĂ**, Liceul nr. 1, Oradea.

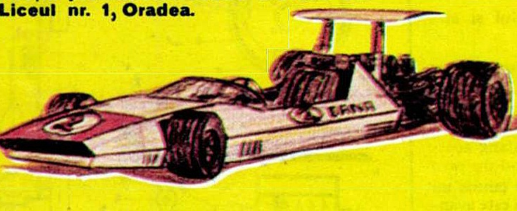

«Pasărea Albastră»

Autor: **DINU ALEXE**, București, bd. 1 Mai nr. 315.

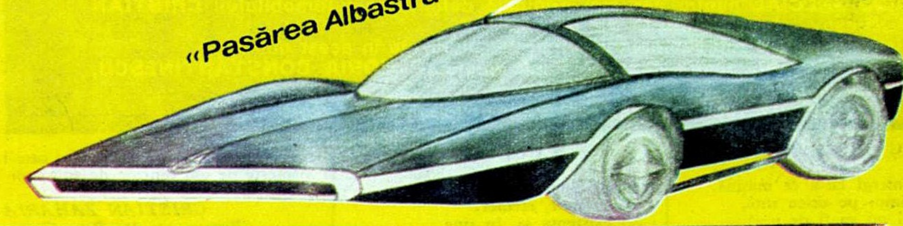

«AZUR»

limuzină sport. Autor: **CORNEL CHIRIȚA**, Galați, bd. Republicii 71.

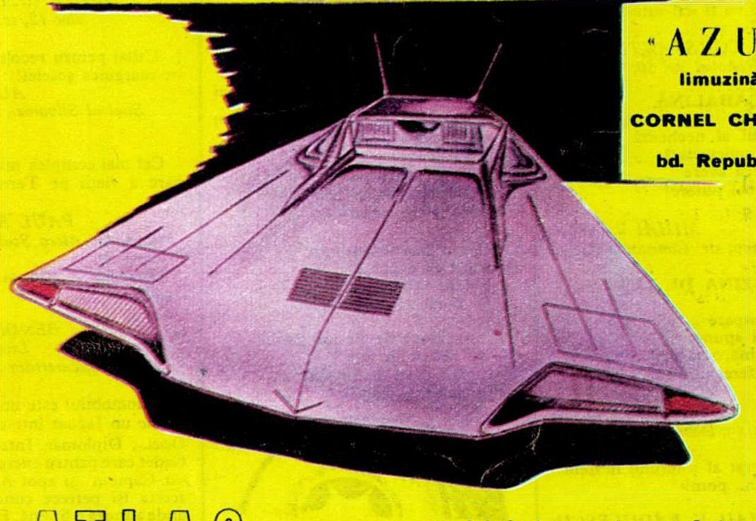

„INTERNAȚIONAL"

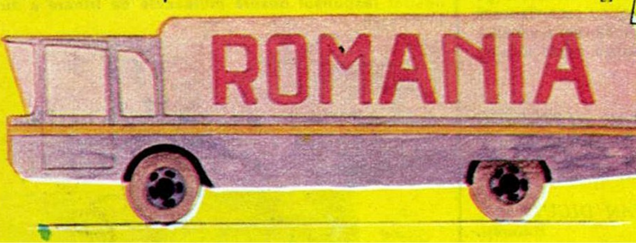

·ATLAS·

mașini de transport greu. Autor: **DRAGOȘ RĂDULESCU**, București, Șoseaua Mihai Bravu 116–122, bloc D 14.

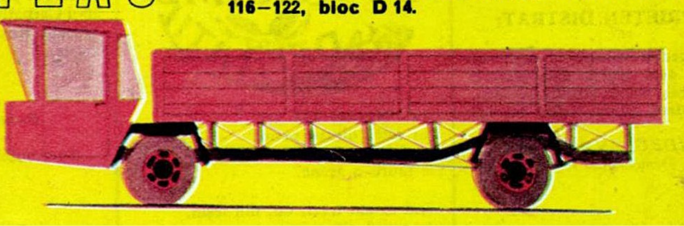

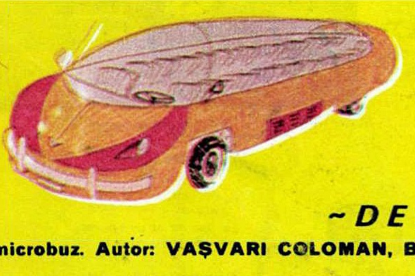

~DELFIN~

microbuz. Autor: **VAȘVARI COLOMAN**, București, str. Mihai Vodă nr. 9.

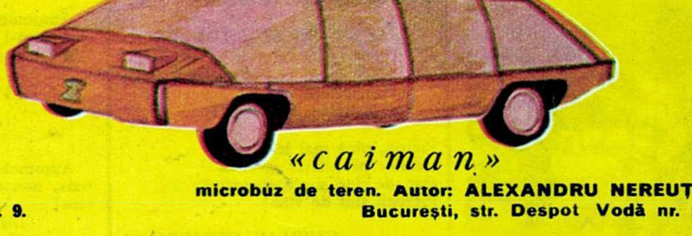

«caiman»

microbuz de teren. Autor: **ALEXANDRU NEREUȚĂ**, București, str. Despot Vodă nr. 22.

(URMARE DIN PAG. 7)

SURPRIZE PLĂCUTE

Majoritatea participanţilor merită însă felicitări. Pe lîngă răspunsurile lor care dovedesc multă străduinţă, ei şi-au manifestat amorul... automobilistic şi prin modul original de prezentare. **VAŞVARI COLOMAN** din Bucureşti şi-a însoţit răspunsurile cu excelente desene tehnice, pe hîrtie milimetrică. **DOBRE TRAIAN MARIN**, tot din Bucureşti, e autorul unei mici cărţi vesele, «Aventurile lui Şurubel», al cărei personaj principal este un... şurub care comentează cu haz fiecare răspuns. **AUREL RĂCEALĂ** din Constanţa ne-a trimis o fotografie care ne-a făcut o deosebită plăcere. El e pilot de cart, cîştigător de serie în cadrul raliului din iunie 1969.

ÎNVINGĂTORII

Iată o împrejurare în care sorţii s-au potrivit cu situaţia reală! În urma trierii, au fost reţinute nouă plicuri. Unul dintre acestea, cel trimis de **LIVIU GOIA**, din clasa a VIII-a, Şcoala generală nr. 25 din Galaţi, ne-a atras totuşi în mod special atenţia printr-un oarecare plus de precizie şi de acurateţă... Am aplicat însă tragerea la sorţi, deoarece şi celelalte opt fuseseră notate cu «excelent». Ei bine, surpriză! Numele celui ieşit în urma tragerii la sorţi: tot Liviu Goia! Ulterior am telefonat la Galaţi pentru a solicita de la şcoală cîteva informaţii în vederea acestui articol. Am aflat că Liviu este un elev foarte bun, premiant, cu înclinaţii spre fizică, matematică şi chimie. E membru al cercurilor foto, fizică, literatură. Tovarăşul profesor Popa, dirigintele lui, a mai adăugat că e un băiat politicos, atent atît cu cei mai în vîrstă cît şi cu colegii. Pentru a răspunde cît mai bine la întrebări, Liviu s-a documentat la biblioteca municipală şi la aceea a şcolii. Doreşte să devină inginer mecanic auto.

Cît despre ceilalţi opt participanţi care au intrat în «finală», noi am fost de părere că merită, cu toţii, felicitările noastre. Totodată, redacţia a hotărît să le acorde, în mod excepţional, menţiuni.

Despre cîştigătorul premiului special pentru cel mai bun proiect de caroserie vă pot spune că e un adevărat pătimaş al desenului reprezentînd automobile. Într-adevăr, **DOREL GĂINĂ**, din clasa a X-a, Liceul nr. 1 din Oradea ne-a trimis un album cu peste 80 de tipuri de automobile (de curse, de sport, de turism etc.) create de el. Majoritatea poartă numele de Dana: Dana-Fulger, Dana-Colibri, Dana-Sioux şi chiar Dana-Trăsnet! Fetiţa care l-a inspirat pe Dorel are, probabil, o personalitate foarte complexă!

UN CONCURS CU «VA URMA»

Şi acum, prieteni, vă invit să urmăriţi în continuare rubrica «Salonul automobilistic Cutezătorii». Probabil că, la începutul anului 1970, vom lansa ediţia a doua a concursului. Cum credeţi voi că ar trebui să organizăm noua ediţie? Aştept cu nerăbdare propunerile voastre şi, deocamdată, vă urez tuturor medii cît mai mari la sfîrşitul trimestrului şi... vacanţă plăcută!

PROFESORUL PARBRIZ
(P. conf. OVIDIU ZOTTA)

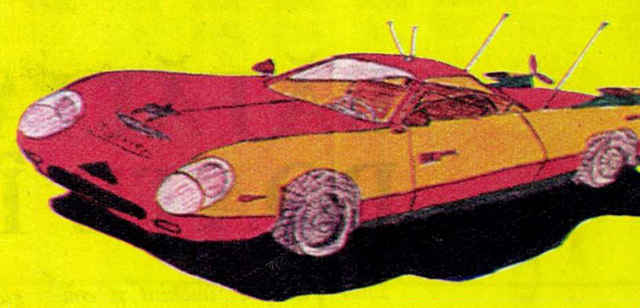

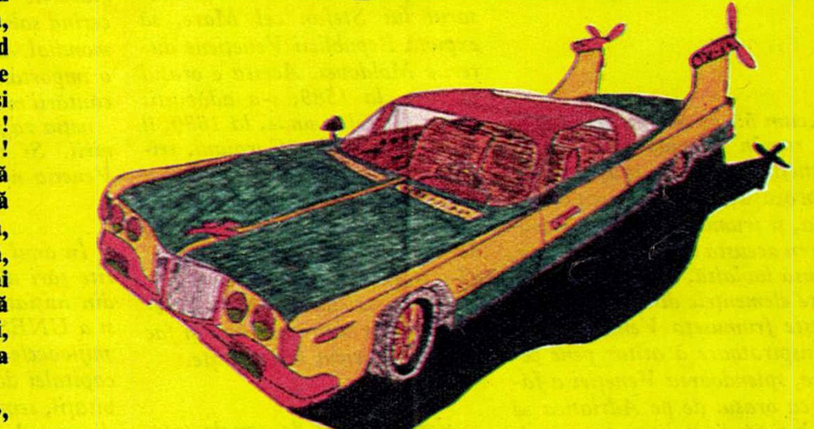

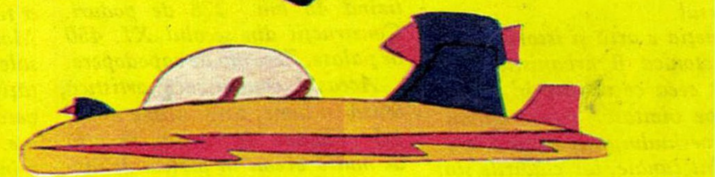

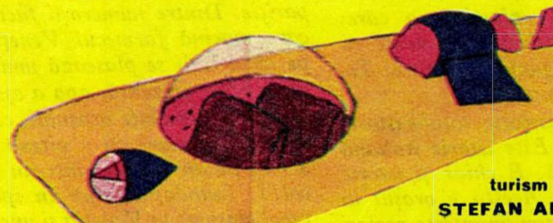

°BRĂILA 600°

turism sport. Autor:
ŞTEFAN ADIACONIŢEI,
Brăila, str. Tineretului 17.

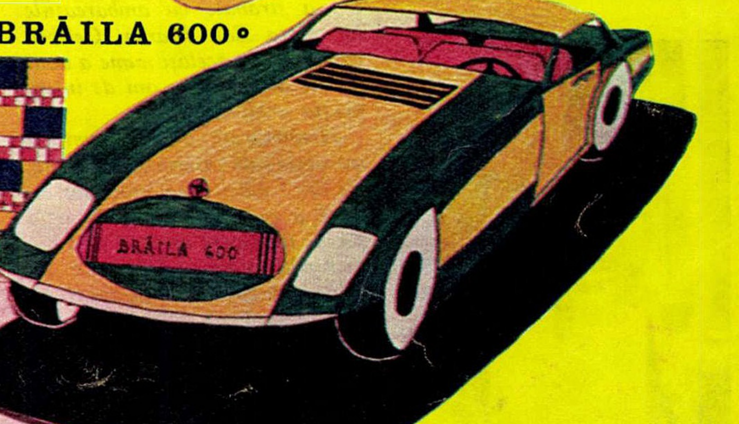

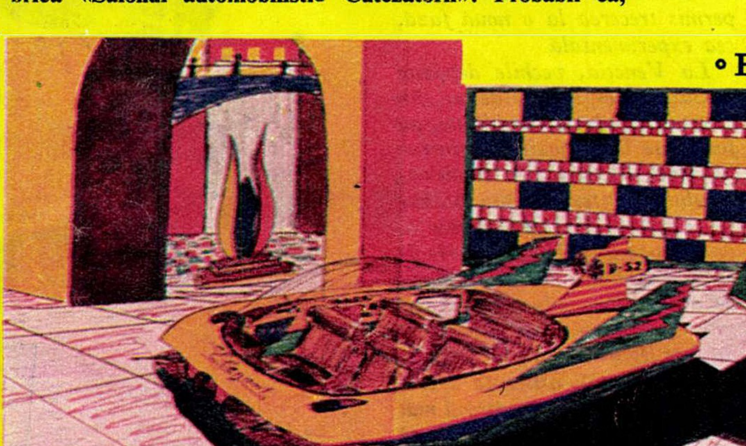

Celelalte maşini din această pagină aparţin elevei OLGA MARDIROSIEVICI, de la Şcoala generală dr. Petru Groza, din Deva.

Autorul desenelor reproduse pe copertă: ALEX. DRAGOMIR, Şcoala generală nr. 194, Bucureşti.

BĂTĂLIA VENEȚIEI POATE ÎNCEPE!

Acum 55 de ani ilustrul învățat român Nicolae Iorga nota: «Veneția nu e un oraș frumos, ci un orașunic... Frumuseța e multiplă, și frumuseța din toate orașele cu această reputație din lume, strînsă laolaltă, nu ni-ar da încă toate elementele din care se alcătuiește frumuseța Veneției...»

Inspiratoare a atîtor pene celebre, splendoarea Veneției a făcut ca orașul de pe Adriatica să fie, pe cît de italian, pe atît de universal.

Veneția e artă și istorie. Artă arhitectonică și urbanistică, întrucît ceea ce izbește în primul rînd pe vizitator este originalitatea vechiului oraș în care străzile sînt canale, iar clădirile sînt palate. Artă plastică, a cărei strălucire o ilustrează nume ca ale lui Giorgione, Veronese, Tițian sau Tintoretto.

Cît despre istorie, totul e istorie la Veneția. Este istorie italiană și universală. E chiar și istorie românească. Acesta e orașul în care, după cum amintește același Nicolae Iorga, venea, la 1477, Ioan Țamblac, unchiul și emisarul lui Ștefan cel Mare, să expună Republicii Venețiene durerile Moldovei. Acesta e orașul în care, la 1589, s-a adăpostit Petru Cercel și unde, la 1680, îl aflăm pe Nicolae Caraiani, trimisul lui Constantin Brîncoveanu.

Epoca de glorie a Republicii Venețiene a apus. Acum o sută de ani Eminescu putea să scrie: «S-a stins viața falnicei Veneții... Vestigiile zilelor de aur ale cetății dogilor au rămas însă și fac încîntarea oricui le cunoaște.

*

Veneția. 180 de canale totalizînd 45 km 378 de poduri. Construcții din secolul XI. 450 de palate. Zece mii de capodopere.

Această concentrare artistică, unică în lume, care atrage anual 1,5 milioane de turiști, se află de multă vreme în pericol de dispariție. Dintre numeroșii factori care macină farmecul Veneției, pe locul întîi se plasează umiditatea. Atotprezentă, apa a ajuns să îmbibe temeliile orașului, care coboară în mare cu o viteză de 3 mm pe an (30 cm într-un secol!). Inundațiile sînt un spectacol obișnuit la Veneția și uneori gondolierii părăsesc canalele pentru a străbate cu ambarcațiile lor piața San Marco. Celebra catedrală cu același nume a avut nevoie acum cîțiva ani de intervenția arhitecților.

Nenumărate alte monumente au nevoie de intervenții urgente. Pe lîngă măcinarea lentă dar sigură a palatelor sale, Veneția pierde în fiecare an 2 la sută din picturile pe lemn, 3 la sută din cele pe pînză, 5 la sută din fresce și 6 la sută din operele artistice executate în marmură. Fiecare zi costă Veneția și omenirea un inestimabil tribut.

Desigur, oamenii de cultură nu asistă pasiv la degradarea capodoperei care este Veneția întreagă. De mulți ani se ridică glasurile oamenilor de cultură cerînd salvarea ei printr-un efort mondial. Savanții și-au dedicat o importantă parte a muncii lor căutării mijloacelor prin care Veneția va putea fi restituită omenirii. Și totuși bătălia pentru Veneția n-a început încă.

*

În anul 1967 experți din diferite țări ale lumii s-au întrunit, din inițiativa guvernului italian și a UNESCO, pentru a discuta mijloacele practice de salvare a capitalei dogilor. Una dintre invitații, semnată de René Maheu, directorul general al UNESCO, a fost adresată inginerului Dinu Moraru, cunoscut prin lucrările sale privind combaterea umidității, posesor al mai multor brevete de invenție românești și străine. În același an, participînd la o întrunire internațională asupra aceleiași teme, desfășurată la Roma, inginerul român a fost desemnat raportor asupra problemei uscării electroosmotice a clădirilor.

Schimburile de opinii ale oamenilor de știință s-au dovedit rodnice. Unanimă apreciere a ideilor invitatului român a permis trecerea la o nouă fază, cea experimentală.

La Veneția, vechile depozite «Ca'Pesaro», închise de ani din cauza excesului de umiditate, au fost puse la dispoziția inginerului Dinu Moraru și a colaboratorului și asistentului său Atanasie Popescu. Ei au introdus în pereții pătrunși de apă o serie de electrozi plasați la 40 cm unul de altul, alternîndu-i pe cei pozitivi cu cei negativi. Electrozii au fost legați cu un generator de curent. Uimită, asistența a trebuit să constate, o săptămînă mai tîrziu, reducerea cu 20 la sută a umidității zidurilor.

În același timp aveau loc experimente la Roma, la villa Farnesina și Ostia antica.

Dar mai întîi sistemul imaginat de inginerul D. Moraru a fost aplicat în România, unde a redat sănătatea unor construcții de valoarea Bibliotecii Teleki din Tg. Mureș, clădirii Muzeului de istorie din Brașov și altor importante edificii.

Procedeul Moraru permite nu numai înlăturarea umidității clădirilor, dar și ferirea lor de un atac viitor. Pentru aceasta este suficient să se realizeze o pilă electrică naturală, asigurîndu-se o legătură la pămînt electrozilor introduși în pereți. Astfel, rezistența clădirilor la umezeală poate fi asigurată fără nici un consum de energie. O aceeași clădire va fi uscată în patru săptămîni folosindu-se generatorul electric și în patru luni cu ajutorul pilei naturale. Nu întîmplător ziarul venețian «Il Gazzettino»,

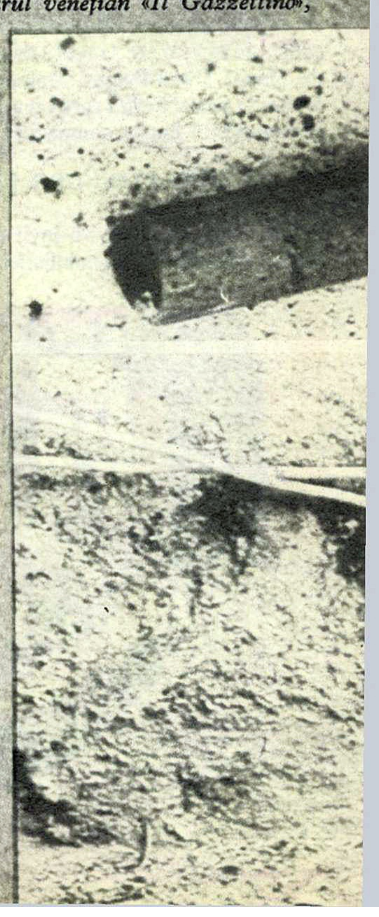

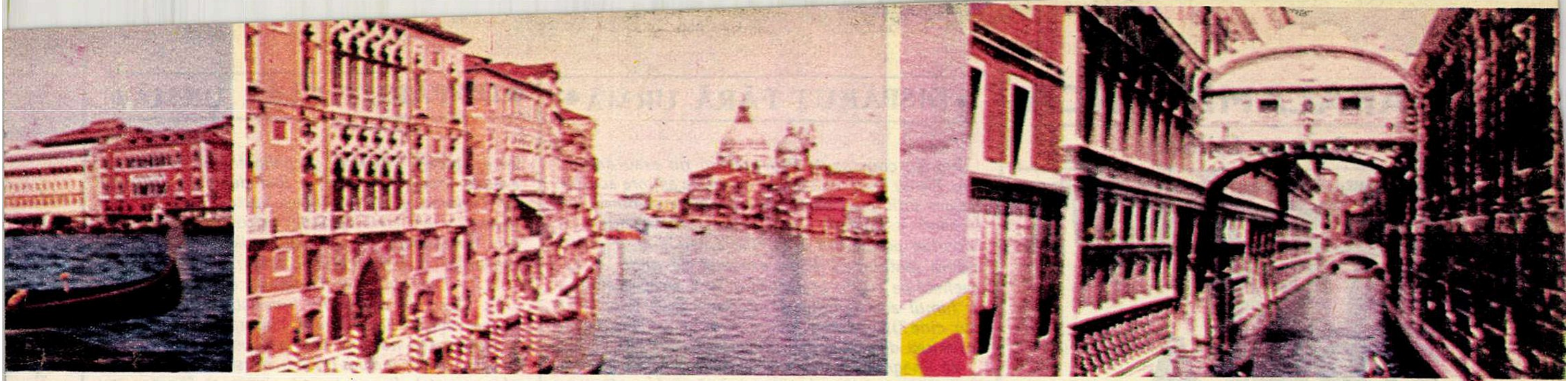

1

1. VENEȚIA – UN ORAȘ SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII
2. CLĂDIRI CENTENARE AȘTEAPTĂ O NOUĂ TINEREȚE.
3. SECRETUL: UN ELECTROD...
4. — O TENSIUNE ELECTRICĂ...
5. ... ȘI O IDEE PORNITĂ DIN ROMÂNIA.

ca și agenția Montecitorio, numește invenția genială.

După paginile presei internaționale și filele prețioase ale brevetelor de invenție, am reîntîlnit numele inginerului Dinu Moraru în cuprinsul unei reviste școlare. Liceul «Titu Maiorescu» din Giurgiu, sărbătorindu-și printr-un număr festiv 100 de ani de existență, îi dedica o pagină în care amintea, printre alte realizări ale absolventului de acum 20 de ani, înrolarea sa în lupta pentru salvarea Veneției. Nu-i deloc imposibil ca mîna de ajutor cea mai eficace s-o întindă capitalei dogilor, prin fiul său atît de înzestrat, modestul port dunărean. Ar fi încă o dovadă a respirației universale a dragostei de cultură, care întotdeauna a înflorit în sufletele noastre.

H. LEREA

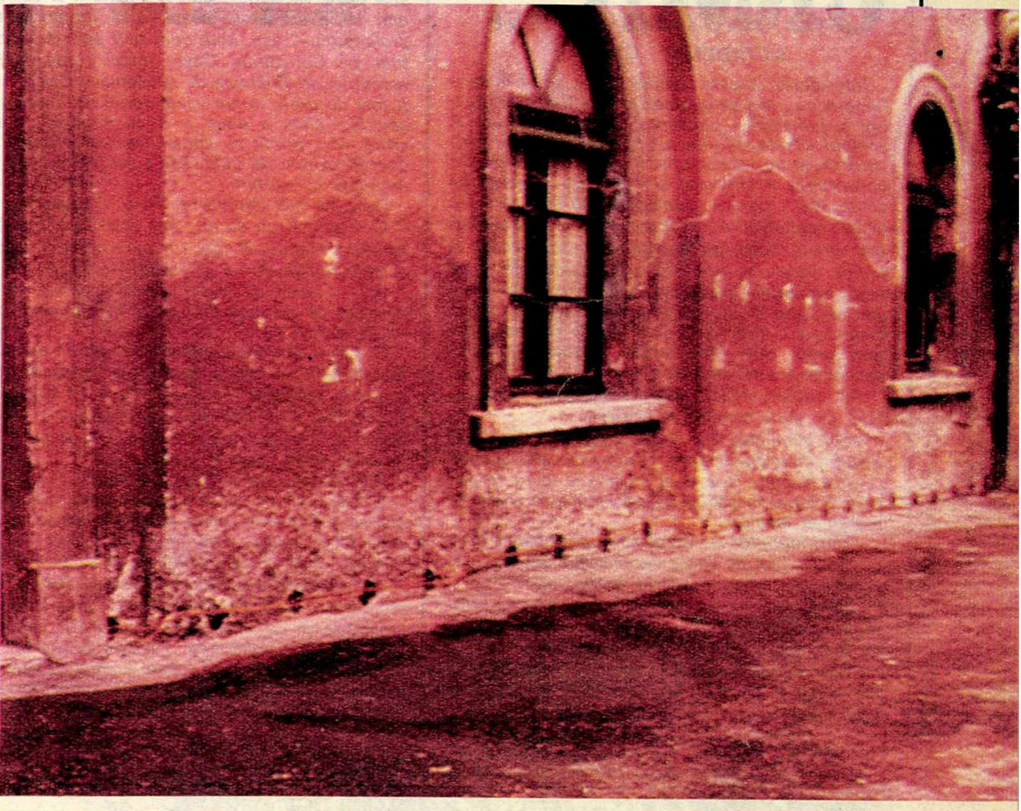

2

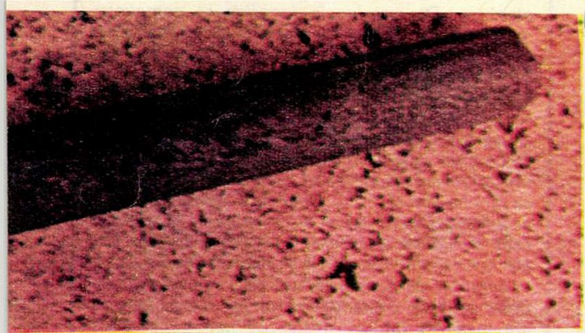

3

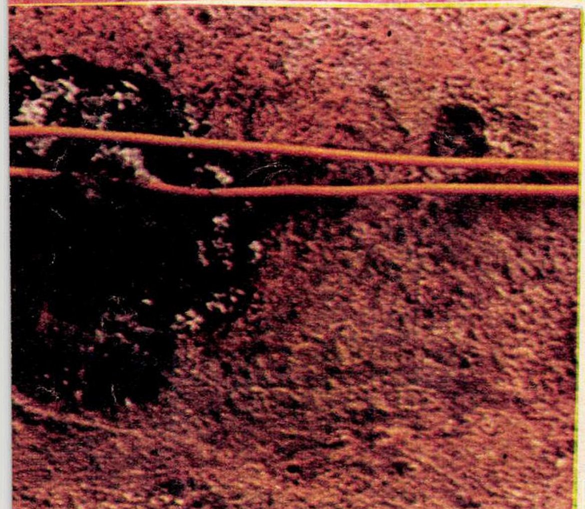

4

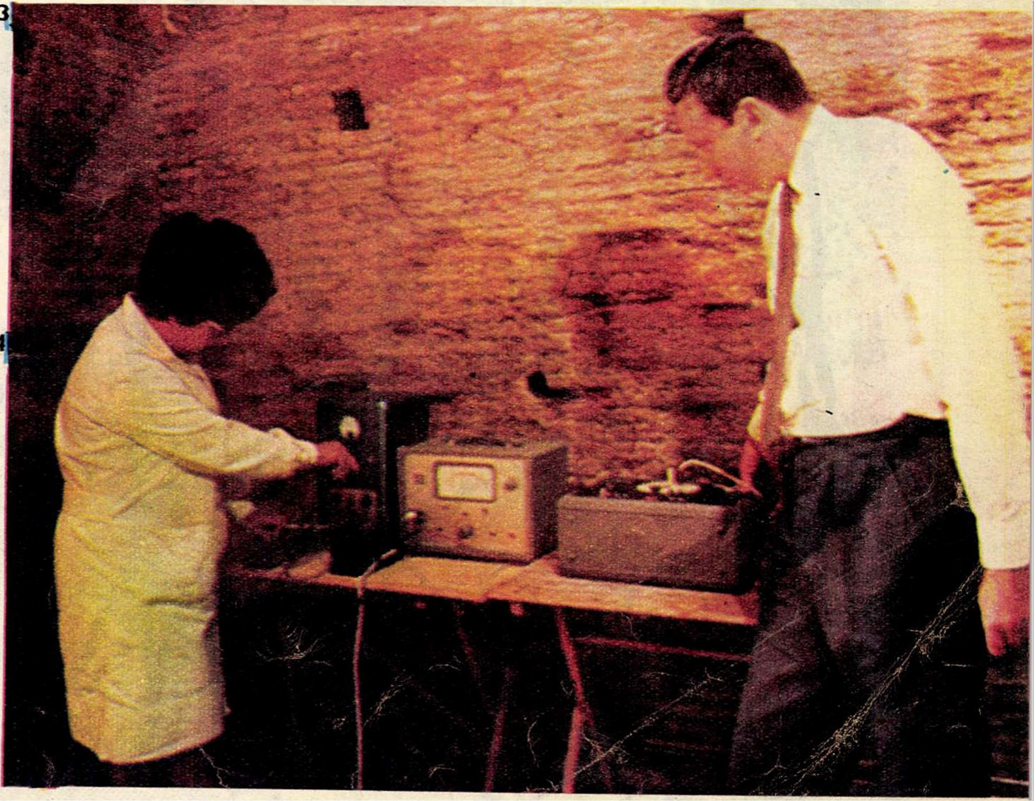

5

HARALAMB ZINCĂ

Roman foileton

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

XVI

ACCIDENT? CRIMĂ?

Într-adevăr, asupra familiei Câşu se abătuse o nenorocire. Încă de dimineaţă — să fi fost ora opt, opt şi jumătate — profesorul plecase de acasă la volanul «Trabant»-ului. La întrebarea soţiei: «Încotro?», el nu i-a răspuns. Primise un telefon, iar convorbirea îl enervase şi-l obligase să plece de acasă. N-a vrut să-i spună soţiei cu cine a vorbit, de ce s-a enervat. A plecat bombănind. Trei ceasuri mai tîrziu, soţia profesorului fusese invitată la miliţie unde i se adusese la cunoştinţă că, după toate aparenţele, profesorul Ilie Câşu suferise un atac de cord şi murise fulgerător. Nu la volanul maşinii, ci în timp ce se plimba prin pădurea Snagov, drept care Procuratura oraşului a dispus deschiderea unei anchete.

Am urmărit îndeaproape cercetările Procuraturii. Iată, pe scurt, concluziile acesteia.

— În dimineaţa zilei respective, prof. Ilie Câşu a primit un telefon în urma căruia a plecat la Snagov.

— La Snagov şi-a lăsat maşina la locul de parcare, a intrat în pădure şi s-a plimbat o vreme pe marginea lacului.

— Un îngrijitor l-a văzut stînd pe o bancă lîngă un bărbat cam de vîrsta decedatului. Au discutat, au fumat şi s-au despărţit în linişte.

— Profesorul a mai rămas pe bancă vreo zece minute, după asta s-a ridicat, a mai mers vreo 30 de paşi, apoi a fost văzut prăbuşindu-se.

— La autopsie, medicii legişti au constatat că Ilie Câşu a murit subit datorită unei puternice intoxicaţii cu nicotină.

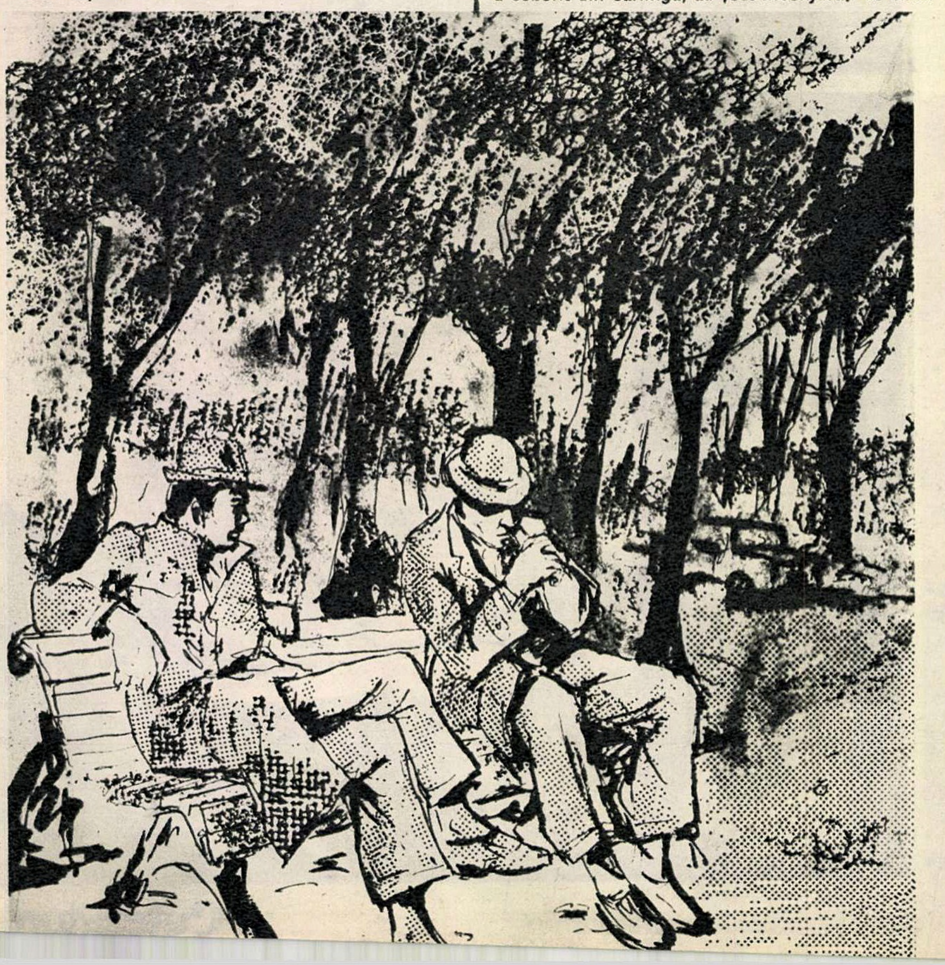

Totuşi, concluziile Procuraturii nu erau definitive. Ele au lăsat încă multă vreme ca asupra acestei tragice întîmplări să planeze un mare semn de întrebare: «Accident sau crimă cu premeditare?» Moartea prematură a lui Ilie Câşu s-ar fi putut datora faptului că fuma exagerat de mult (3 pachete pe zi). În acelaşi timp însă atrăgea atenţia şi filmul acelei dimineţi — convorbirea telefonică (cu cine?), plecarea în grabă de acasă (de ce?), întîlnirea de la Snagov (cu cine?).

Vă imaginaţi starea mea sufletească. Să trecem însă peste acest neînsemnat amănunt şi să revenim la investigaţiile noastre. La înmormîntarea profesorului Câşu, l-am cunoscut pe fratele acestuia, pe Constantin Câşu, fostul comandant al escadrilei de vînătoare de la Mamaia. Oricît mi-ar fi fost de greu, m-am văzut forţat de împrejurări să-i fac, chiar a doua zi după înmormîntare, o vizită. M-a primit cu cordialitate, iar discuţia s-a dovedit extrem de utilă. Iată şi un extras din stenograma convorbirii:

H.Z.: *Vă mai amintiţi de Puiu Tudoran?*

C. Câşu: *Cum să nu. Am auzit că a murit pe frontul de apus. A fost un brav ofiţer, un as al aviaţiei româneşti de vînătoare.*

H.Z.: *Fratele dv. v-a povestit vreodată ce s-a petrecut pe aeroportul Otopeni în dimineaţa zilei de 24 august 1944?*

C. Câşu: *Da. Fratele meu, fie-i ţărîna uşoară, a fost de felul său un om prudent, în aparenţă moale şi fricos. I se potrivea zicala «Lasă-mă să te las». Eu am fost acela care l-a împins atunci în braţele aventurii, căci eu i-am ordonat lui Tudoran să-l ia în avion şi să-l lase la Pipera.*

H.Z.: *De ce n-a aterizat la Pipera?*

C. Câşu: *După spusele fratelui meu, n-au putut ateriza la Pipera deoarece de pe pămînt se deschisese focul asupra avionului. Au scăpat ca prin minune. Erau ceasuri confuze. N-au stabilit cine şi de ce a tras în ei. Puiu Tudoran era vestit pentru sîngele său rece. Pe pămînt nu se prea simţea în siguranţă, în aer însă, la bordul oricărui aparat de zbor, stăpînea înălţimile. Văzîndu-se atacat, şi-a îndreptat avionul spre Otopeni unde a aterizat fără prea multă bătaie de cap. Acolo, în momentul cînd a coborît din carlingă, au fost înconjuraţi de circa*

zece soldaţi hitlerişti şi obligaţi să se predea. Fratele meu, civil fiind, a fost deîndată despărţit de Tudoran şi închis într-o baracă unde se mai găseau şi alţi civili declaraţi prizonieri din ordinul lui Gestenberg. A stat patru zile în prizonierat, mai exact cît au ţinut luptele din jurul Bucureştiului.

H.Z.: *Dar cu Puiu Tudoran ce s-a întîmplat?*

C. Câşu: *În clipa cînd hitleriştii l-au smuls pe fratele meu de lîngă dînsul, Tudoran s-a împotrivit, a protestat — nu voia să-l lase pe Ilie singur. S-a produs şi un incident. L-au bruscat pe Tudoran, el a ripostat. Şe pentru că gluma se îngroşa, au apărut deodată doi ofiţeri — unul în uniformă germană, celălalt în uniforma aviaţiei române. Ofiţerul neamţ şi-a muştruluit subalternii, după care cei doi l-au invitat pe Tudoran la comandamentul trupelor germane.*

H.Z.: *Adică la generalul Gestenberg?*

C. Câşu: *Aşa-mi pare.*

H.Z.: *Cu fratele dv. s-a mai întîlnit?*

C. Câşu: *Nu. Deşi, atunci cînd a dat curs invitaţiei celor doi ofiţeri, i-a spus fratelui că o să se întoarcă imediat. Dar nu s-a mai întors.*

H.Z.: *În zorii zilei de 24 august 1944 l-aţi trimis pe Tudoran la Bucureşti să aducă solda, nu-i aşa?*

C. Câşu: *Îi venise rîndul. Exact după 30 de minute de la decolarea sa, am primit o radiogramă în care mi se comunica situaţia confuză de pe aeroporturile Pipera-Băneasa-Otopeni, dar nu mai aveam cum să întorc avionul la bază.*

H.Z.: *Solda după care Tudoran plecase la Bucureşti aţi primit-o?*

C. Câşu: *Da, însă mult mai tîrziu decît de obicei.*

H.Z.: *Ce credeţi despre moartea fratelui dv?*

C. Câşu: *Sînt de-a dreptul copleşit; îl ştiam ca pe un bărbat sănătos şi dintr-o dată toată nenorocirea asta...*

H.Z.: *Cine ar fi putut să-l cheme în pădurea Snagov?*

C. Câşu: *Nu ştiu. Cred că nici el nu ştia...*

……

Aşadar, «mozaicul» existenţei lui Puiu Tudoran, din momentul decolării de pe aerodromul militar de la Mamaia şi pînă în ziua cînd fusese dat dispărut fără urmă, se întregise. Acum ştiam precis — cel puţin aşa mi se părea atunci — ce s-a întîmplat la Otopeni. Din păcate, legenda care circulase pe seama lui Puiu Tudoran se dovedise a fi o realitate amară. Nu mai încăpea nici o îndoială că Puiu Tudoran fusese invitat la comandamentul lui Gestenberg. De aici încolo lucrurile se complicau iarăşi, căci trebuia să-mi răspund la întrebarea pe cît de grea, pe atît de hotărîtoare: Devenise oare Puiu Tudoran, în momentele acelea dramatice, agent al spionajului hitlerist? După toate aparenţele, da. Însă ceea ce dă greutate unui act de acuzare nu sînt aparenţele, ci probele concrete. Or, tocmai probele îmi lipseau. Devenisem sceptic. Îmi spuneam că întrebarea-cheie era ameninţată să rămînă fără răspuns. Doar dacă «omul invizibil» ar fi fost prins. Numai el ar mai fi putut să aducă o rază de lumină în această tenebroasă afacere. Cu atît mai tenebroasă, cu cît şi moartea lui Ilie Câşu — singurul om care-l văzuse pe Tudoran îndreptîndu-se spre comandamentul lui Gestenberg — era învăluită într-un mister de nepătruns. Deşi concluziile Procuraturii oscilau mai mult către ipoteza-accident, eu, avînd atîtea date la îndemînă, eram înclinat să dau curs celei de a doua ipoteze. Intuiam o legătură între «cazul Tudoran» şi moartea unui martor ocular. Gîndul acesta mă forţa să cred şi mai departe că Puiu Tudoran n-a murit, că trăieşte sub identitatea «omului invizibil».

Ar fi trebuit să mă adresez prietenului meu, căpitanului de securitate Lucian. (Desigur că-l cunoaşteţi din romanele «Sfîrşitul spionului fantomă», «Moartea vine pe bandă de magnetofon», «Invitaţie după miezul nopţii») şi să-i împărtăşesc temerile mele. N-am făcut-o. Mi-am spus că ar fi mai potrivit să-i fac o vizită numai după ce eu voi fi încheiat investigaţiile în comuna R... acolo unde în urmă cu 23 de ani fuseseră găsite rămăşiţele avionului lui Puiu Tudoran. Voiam să-i prezint un dosar complet. În concluzie, am hotărît să plec imediat în Transilvania, pe urmele războiului antihitlerist.

(Va urma)

MAI LUNG îmi pare DRUMUL

(URMARE DIN PAG. 3)

neluată în seamă de foarte mulți copii. O porțiune modestă de drum, necalculată nici chiar de către cei mai grijulii și, pe care minuscule minute pot suge ca niște lipitori cantități enorme din sîngele zilei. ÎNTOARCEREA DE LA ȘCOALĂ.

La ducere, nici o problemă: casă — școală = 5—10 minute. Și la reîntoarcere? Să urmărim prin teleobiectiv «găuri» prin care se scurge uneori post-meridianul zilei.

I. ORA 13. «Deconectarea» ghiozdanelor. Aceste motoare ale reîntoarcerii pe orbita terestră a domiciliului au fost puse grămadă. Chemarea temelor pentru a doua zi se aude ca un scîncet: «Copii, stați, de ce ne lăsați?» Eh, «de ce?!» Cînd ai ghiozdanul în spinare ești ca un soldat în misiune, cu pușca în bandulieră. Acum sîntem «civili», încotro? Acum... la răscruce de vînturi. «Ancora» a fost desprinsă, cîrma e în mîna primului capriciu, unde ne-o duce briza «Chiulului de prînz!»

Să pornim în căutarea timpului pierdut.

II. Facem o capră pe mutate? E fix! Într-adevăr, e fix... orele 14, cînd capra a obosit. Sau, poate, i s-a făcut foame. N-au mîncat decît... o oră!

III. O oră «stație!» În 15—60 de minute caracteristicile tehnice ale Opel-ului sînt descifrate:«4 cilindri în linie, 6 800 rotații pe minut. Consum: 8,3 litri benzină pe suta de kilometri. Viteză maximă: 160 km». — Știu că fuge! Și noi stăm?! Așadar, pietonului îi stă bine cu drumul... pînă peste drum. Aici călătorii noștri se despart, în sens giratoriu, după preferințe și pungă.

IV. Cu 4 lei se poate pierde 1 1/2—2 ore...

V. Se poate trage la fix și mai ieftin...

VI. ...sau chiar pe gratis.

VII. Sensul giratoriu s-a închis. Iată-i din nou împreună «în inima drumului». La o miuță. Evident, mini-fotbal — 30 de minute repriza. Cîte reprize? N-am cronometrat.

VIII. În sfîrșit, spre casă!

— Ce-ai făcut toată după-amiaza? întreabă mama. Urmează, invariabil, ceea ce se numește o minciună: repetiții, cerc etc. etc.

DAR REPORTERUL NOSTRU A DEVELOPAT... ADEVĂRUL.........

Și am încălecat pe o șea și v-am spus povestea așa...

Ce-ar fi s-o începem cu «a fost odată?»

Foto: **GRIGORE PREPELIȚĂ**

III

VI

BIANCO MAN
DAMIANI
ci
ne
ma

IV

VII

V

!?

VIII

Au tăiat frunze la cîini...

Bolidul misterios

4

SCENARIU: **E. HADAI** DESENE: **I. DONCA**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: DUPĂ O DESCINDERE PE LUNĂ, UNDE ÎNTÎLNEŞTE CENTRE ENERGETICE DE ORIGINE NECUNOSCUTĂ, ECHIPAJUL NAVEI SPAŢIALE «SELENA» PORNEŞTE SPRE PLANETA MARTE PENTRU A ELUCIDA NATURA RADIOSEMNALELOR TRANSMISE DE FIINŢE RAŢIONALE EXTRATERESTRE. CONSTATÎND EXISTENŢA VIEŢII PE PLANETA ROŞIE, ASTRONAUŢII ÎNTÎLNESC TREI FIINŢE STRANII ŞI DESCOPERĂ ÎN APROPIEREA MĂRII TYRRHENUM CUPOLA ÎN CARE SE ADĂPOSTISERĂ. DISPĂRÎND, FIINŢELE LASĂ ÎN CUPOLĂ APARATE CE DENOTĂ O ÎNALTĂ DEZVOLTARE TEHNICĂ.

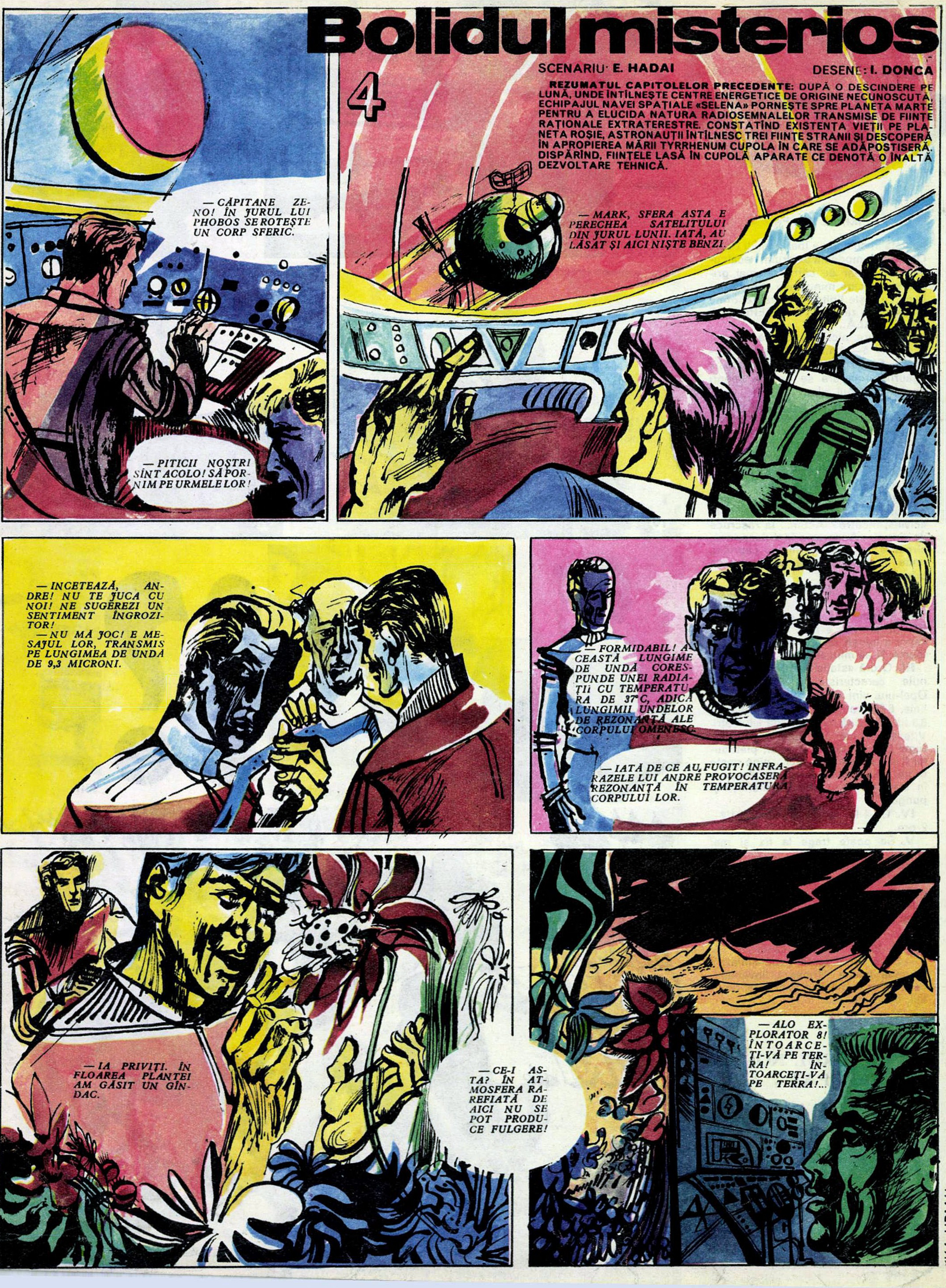
— CĂPITANE ZENO! ÎN JURUL LUI PHOBOS SE ROTEŞTE UN CORP SFERIC.
— PITICII NOŞTRI SÎNT ACOLO! SĂ PORNIM PE URMELE LOR!
— MARK, SFERA ASTA E PERECHEA SATELITULUI DIN JURUL LUNII. IATĂ, AU LĂSAT ŞI AICI NIŞTE BENZI.
— INCETEAZĂ, ANDRE! NU TE JUCA CU NOI! NE SUGEREZI UN SENTIMENT ÎNGROZITOR!
— NU MĂ JOC! E MESAJUL LOR, TRANSMIS PE LUNGIMEA DE UNDĂ DE 9,3 MICRONI.
— FORMIDABIL! ACEASTĂ LUNGIME DE UNDĂ CORESPUNDE UNEI RADIAŢII CU TEMPERATURA DE 37°C, ADICĂ LUNGIMII UNDELOR DE REZONANŢĂ ALE CORPULUI OMENESC.
— IATĂ DE CE AU FUGIT! INFRARAZELE LUI ANDRE PROVOCASERĂ REZONANŢĂ ÎN TEMPERATURA CORPULUI LOR.
— IA PRIVIŢI. ÎN FLOAREA PLANTEI AM GĂSIT UN GÎNDAC.
— CE-I ASTA? ÎN ATMOSFERA RAREFIATĂ DE AICI NU SE POT PRODUCE FULGERE!
— ALO EXPLORATOR 8! ÎNTOARCEŢI-VĂ PE TERRA! ÎNTOARCEŢI-VĂ PE TERRA!...

(VA URMA)

CORSARUL 3

VI SE DESTĂINUIE

Ce aș putea să vă spun despre prima mea întîlnire cu mingea? Cred că nimic, sau aproape nimic. Pentru că nu-mi aduc aminte de nici o întîmplare mai interesantă. Ceea ce știu cu siguranță este faptul că nu m-am mai despărțit de ea și că eram în stare, ca și acum, să dorm cu capul pe minge. De altfel, cred că în asta constă tot secretul. Sînt băieți mai dotați decît mine, mai talentați, mai puternici, mai înalți, cu picioare mai sprintene sau mai zdravene. Nu cred însă că există prea mulți care să iubească mingea așa cum o iubesc eu. Să i se dăruiască atît. Cîteodată am sentimentul că și mingea are o inimă care simte dragostea și credința mea pentru ea. Și de aceea sîntem atît de buni prieteni amîndoi. N-am înșelat-o, pînă acum, niciodată. Este idealul meu în sport. Este viața mea. Ei i-am consacrat întregul meu timp liber. Nu sînt prea mulți ani de cînd ne-am cunoscut. Și sînt și mai puțini de cînd am ajuns «vedetă». Toată lumea vorbește despre talentul lui Dumitrache. Dar puțini, foarte puțini știu sau pot înțelege că talentul meu înseamnă, de fapt, nenumăratele ceasuri în care, pe gazonul verde sau pe asfaltul tare din curtea școlii, am alergat după această minge, căutînd s-o cunosc cît mai bine, să știu ce vrea în fiecare clipă, în fiecare fază. Poate că unora li se va părea puțin cam mult că eu, la 21 de ani, încerc să trag niște concluzii. Dar viața mea, mai ales cea de fotbalist, a fost extrem de dură, de parcă cineva într-adins ar fi comprimat mai mulți ani într-unul singur. Au fost și sînt la noi fotbaliști care au jucat mult mai mult decît mine, ca perioadă de timp, dar sînt puțini — poate nu au avut șansa — ca într-un an și jumătate să stea față-n față cu apărătorii campioanei lumii, ai echipei clasate pe locul al doilea la «World Cup», cu cei din echipa medaliată cu bronz în C.M. (ediția precedentă). Puțini s-au bătut ca noi — Lucescu, Dinu, Radu, eu și ceilalți — pentru un loc sub soarele fotbalului, în aceste preliminarii ale lui Mexico '70. Și de aceea, chiar dacă nu trag concluzii, cred că pot să-mi spun niște păreri.

Fotbalul seamănă foarte mult cu viața. Cu viața unui școlar, a unui student, a unui profesor, a unui inginer sau a unui cercetător. Numai că în activitatea acestora, pentru scopul pe care și-l propun să-l atingă, au mai mult timp decît centrul atacant care în secunda x dintr-un meci trebuie să facă totul pentru a realiza țelul: GOLUL. Atunci trebuie să învingi o mulțime de piedici și, mai ales, trebuie să fii pregătit ca să le poți învinge, să ai cunoștințele necesare. Desigur, nu-i ușor să acumulezi aceste cunoștințe. Și pentru a îndeplini programul — uneori nemilos — pe care ți-l impune antrenorul, trebuie să renunți la multe lucruri, trebuie să-ți înfrîngi multe porniri care te îndeamnă s-o lași mai moale, să eviți duritatea. Dar trebuie să mergi înainte dacă vrei ca în secunda *aceea*, din minutul *acela*, să zbori pe lîngă apărător, să faci din el o marionetă dezarticulată și să marchezi. Pentru asta, pentru a face toate acestea, trebuie însă multă dragoste o dragoste nețărmurită pentru ceea ce faci, o credință nestrămutată în izbîndă.

(VA URMA)

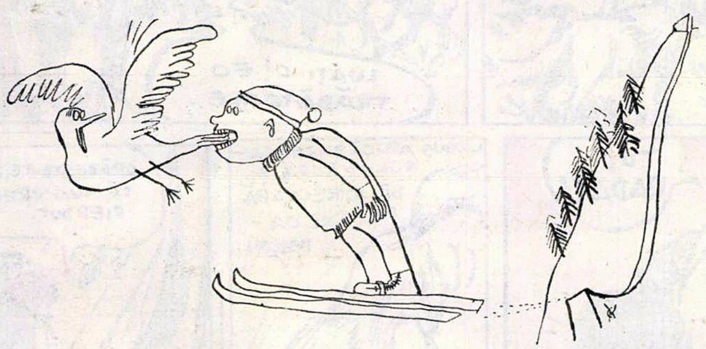

PERFORMANȚĂ **Desen: V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA**

Cupa „FAIR-PLAY-CUTEZĂTORII"

Om, înainte de toate

Stevan Horvat la Paris, în cadrul recepției de la sediul **UNESCO**, imediat după primirea «Trofeului fair-play».

Faptul, viu comentat la vremea sa în întreaga lume sportivă, s-a petrecut în cadrul Campionatului mondial de lupte greco-romane de la Toledo (S.U.A. — 1966).

Luptătorul Stevan Horvat, medaliat pînă atunci (tot în această competiție) o dată cu aur și de trei ori cu argint se afla, la un moment dat, la un pas de cucerirea (pentru a doua oară) a titlului mondial. Mai avea de luptat doar cu doi adversari. Dar cei doi, care între timp și-au disputat între ei un meci, au fost descalificați de juriu care i-a acuzat de pasivitate (amîndoi doreau un rezultat de egalitate, în felul acesta avînd și unul, și celălalt, mult mai multe șanse de-a acumula puncte și-al învinge pe Horvat mai ușor). Iugoslavului i-a revenit, astfel, în mod automat, titlul suprem.

«Nu pot să primesc un titlu pentru care n-am luptat eu însumi și pînă la capăt — a declarat el juriului. Vă rog să reveniți asupra deciziei dv. și să le dați posibilitatea colegilor mei să-și încerce șansele cu mine».

Rugămintea lui a surprins și-a impresionat profund, deoarece adversarii erau valoroși, iar un meci pierdut sau terminat la egalitate l-ar fi scos din competiție. Juriul i-a aprobat totuși cererea. Și meciurile s-au disputat: dîrz, spectaculos. Horvat a învins în amîndouă și a primit titlul de campion mondial.

La puțin timp după acest eveniment, **UNESCO** i-a oferit sportivului iugoslav «Trofeul fair-play» pe anul 1966. La primirea acestei înalte distincții, el a declarat, emoționat și fericit.

«Abia acum, înțelegînd că gestul meu firesc a fost atît de apreciat, mă consider cu adevărat campion mondial».

Iată un sportiv al cărui nume ar fi rămas înscris doar în șirul lung al campionilor mondiali. Numai că el a știut și a reușit să se ridice cu o măsură deasupra acestora, încununîndu-și activitatea competițională prodigioasă și cu strălucirea pe care o dau modestia, cinstea și probitatea. De aceea ni se pare că despre Stevan Horvat se poate spune că-i mai mult decît un campion; e un om

SEVER NORAN

biblioteca [illegible]

5 DAN BUZDUGAN

Scenariu: DUMITRU ALMAȘ **Desene: PUIU MANU**

AJUNS ÎN TABĂRĂ, DAN BUZDUGAN SE REPEDE SA
SCAPE PE RADA DIN MÎINILE LUI MITREA VORNICUL
DAR OAMENII ACESTUIA ÎL PRIND ȘI-L LEAGĂ. ȘTEF
DIN TEȚCANI CADE TOCMAI CÎND VREA SĂ-I DEZVĂL
LUI STROE BUZESCU PE CEI CE UNELTEAU SĂ-L PIAR
PE DOMNITOR. MITREA VORNICUL ÎNCEARCĂ SĂ STRECO
RE LA URECHEA LUI MIHAI VODĂ CĂ STROE BUZES
S-AR FI «HICLENIT», IAR DAN BUZDUGAN, OMUL LUI
CREDINȚĂ, E UN TRĂDĂTOR.

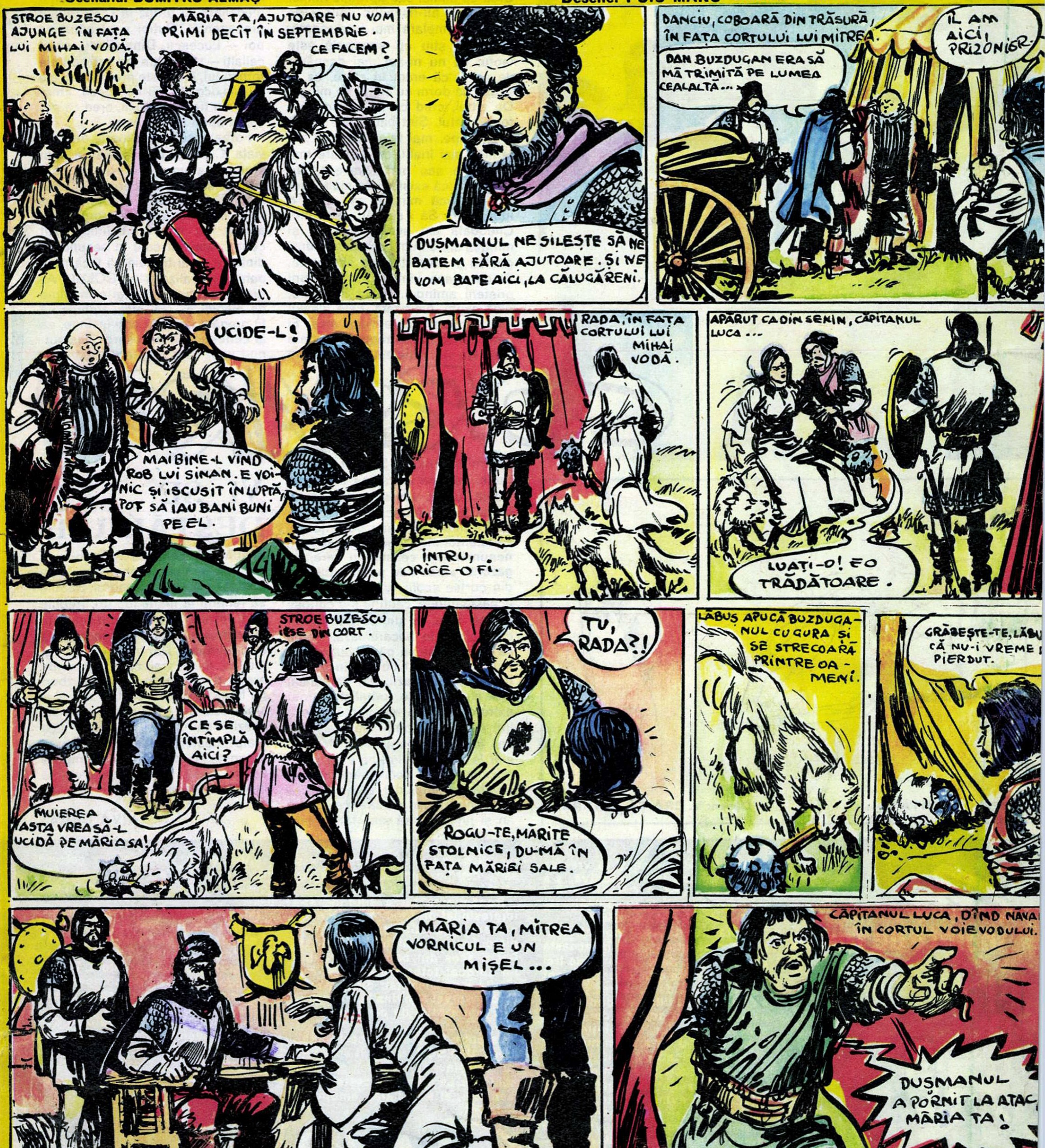
STROE BUZESCU AJUNGE ÎN FAȚA LUI MIHAI VODĂ.
MĂRIA TA, AJUTOARE NU VOM PRIMI DECÎT ÎN SEPTEMBRIE. CE FACEM?
DUȘMANUL NE SILEȘTE SĂ NE BATEM FĂRĂ AJUTOARE. ȘI NE VOM BATE AICI, LA CĂLUGĂRENI.
DANCIU, COBOARĂ DIN TRĂSURĂ, ÎN FAȚA CORTULUI LUI MITREA.
DAN BUZDUGAN ERA SĂ MĂ TRIMITĂ PE LUMEA CEALALTĂ...
ÎL AM AICI, PRIZONIER.
UCIDE-L!
MAI BINE-L VÎND ROB LUI SINAN. E VOINIC ȘI ISCUSIT ÎN LUPTĂ, POT SĂ IAU BANI BUNI PE EL.
RADA, ÎN FAȚA CORTULUI LUI MIHAI VODĂ.
ÎNTRU, ORICE-O FI.
APĂRUT CA DIN SENIN, CĂPITANUL LUCA...
LUAȚI-O! E O TRĂDĂTOARE.
STROE BUZESCU IESE DIN CORT.
CE SE ÎNTÎMPLĂ AICI?
MUIEREA ASTA VREA SĂ-L UCIDĂ PE MĂRIA SA!
TU, RADA?!
ROGU-TE, MĂRITE STOLNICE, DU-MĂ ÎN FAȚA MĂRIEI SALE.
LĂBUȘ APUCĂ BUZDUGANUL CU GURA ȘI SE STRECOARĂ PRINTRE OAMENI.
GRĂBEȘTE-TE, LĂBU CĂ NU-I VREME PIERDUT.
MĂRIA TA, MITREA VORNICUL E UN MIȘEL...
CĂPITANUL LUCA, DÎND NAVA ÎN CORTUL VOIEVODULUI.
DUȘMANUL A PORNIT LA ATAC, MĂRIA TA!
(Va urm

Redactor șef: Mihai NEGULESCU, Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1 telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
Redactor de număr: Ecaterina ROȘCA, Redactor artistic Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY
Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă

41033 1 leu